

BÍNH-BOONG QUỐC TẾ

Có MARIANNE. — Cậu JOHN BULL, vào đánh thôi!

R159

Nhà thuốc LÊ - HUY - PHẠCH

HANOI - TONKIN

Lê-huy-Phách là một nhà thuốc có danh tiếng và được tín nhiệm nhất xứ Bắc. Bất cứ bệnh gì khó khăn nguy hiểm đến đâu dùng thuốc Lê-huy-Phách đều mau khỏi cả.

Lê-huy-Phách là một nhà thuốc có thực học — đã làm được nhiều cuốn sách có giá trị, nhất là cuốn Nam Nữ Bảo-Toàn đã được Hàn Lâm viện Khoa-học bên Pháp (Académie des sciences) công nhận và các báo chí Tây Nam lưuýen khích 1 (Nam nữ Bảo-Toàn đã in lần thứ hai, giá Op.60 — ở xa gửi thêm Op.20 làm cước gửi (tất cả Op.80) — gửi mandat hoặc tem thư cũng được — gửi « Tinh hóa giao ngân » hết Op.95)

SÁCH BIỂU KHÔNG — « Bảo Vệ Gia-Đình » là một quyển sách viết công phu gồm có 6 quyển: 1er) Bệnh nguyên: nói rõ những nguyên nhân ở đâu mà có? — 2e) Hai bộ máy sinh dục: nói những bệnh thuộc về huyết của đàn bà, những bệnh về khí của đàn ông — 3e) Tiểu nhi kinh giản: những bệnh cam, sởi... của trẻ — 4e) Phong tình cần bệnh: nói rõ những bệnh phong tình — 5e) Ngũ lao cần bệnh: các bệnh ho, khái huyết, sởi, suyễn, sác, lao... — 6e) Bài trừ mục thốag: các bệnh ở mắt...

Giải thích rõ ràng từng bệnh một — cách phòng bệnh, cách chữa bệnh thực rất hoàn toàn — từ xưa đến nay chưa từng nhà thuốc nào viết được. Hồi xin lại nhà thuốc hoặc các đại-lý, ở xa gửi Op.06 tem về nhà thuốc làm tiền cước.

VẠN NĂNG LINH BỒ

Thuốc này rất hay, bổ cho các cơ-thể người ta rất mau chóng. « Dĩ tha tinh huyết », « bổ ngũ tinh huyết » nghĩa là lấy tinh huyết khác đem bồi bổ cho tinh huyết người ta, tức là thứ thuốc này dùng những cơ-thể của loài vật như: gân hươu, cao ban long, tim lợn, óc lợn... Các thứ ấy chế hóa rồi hợp vào các vị thảo mộc rất quý... làm thành thứ thuốc Vạn-năng-linh-bồ này. Thuốc này đã kinh nghiệm nhiều năm. Ai dùng cũng rất lấy làm mỹ ý. Đến nay trên phần được cả trăm, chúng tôi mới đem phát hành thứ thuốc này để giúp anh em các giới thêm phần sức khỏe. Ở thế-kỷ thứ 20 này, tôn kính thần, ham vật chất, điện-khi nhiều. Nên đời nay, ít người tuân theo bằng đời xưa, thì cơ « nội thương nhân ngoại » càng dễ làm, không những thế mà lại còn tìm óc cạnh tranh... biết bao nhiêu cơ nó làm hại sức khỏe của chúng ta. Bởi thế phải có thứ thuốc Vạn-năng-linh-bồ này để giúp đỡ anh em các giới thêm phần sức khỏe. Dùng thuốc này thân hình tăng kiêu, phần khởi tinh thần, thêm trí khôn, tăng trí nhớ, làm việc lâu mệt, ăn ngon ngủ yên, khỏe mạnh luôn, tăng thêm tuổi thọ... Làm việc quá sức, từ-từ quá độ làm tổn hại đến sức khỏe và tinh thần: người hôm hêm, hao mòn sức khỏe bệnh tật luôn luôn, tinh thần hồi hoang, bở r thần, hay đánh trống ngực, tim gan thấp thỏm... Người ốm mới khỏi, các cụ già sức lực yếu suy... dùng thuốc Vạn-năng-linh-bồ này bồi bổ sức khỏe rất mau chóng, khỏi hết những bệnh nguy hiểm bởi hại sức khỏe mọi sinh ra. Bất cứ già, trẻ, lớn, bé đàn ông, đàn bà, đàn bà có thai, trong người mới mệt... dùng thuốc này công hiệu lạ lùng, sức khỏe thiếu ngay giá 1\$00.

ĐÀN BÀ BẤT ĐIỀU KINH

Hành kinh khi lên tháng khi xuống tháng, hoặc 2, 3 tháng mới hành kinh một lần, hay hành kinh 2, 3 lần trong một tháng, mà sác huyết tím, nhợt... tức là kém huyết mà mắc bệnh kinh bất điều. Kinh đã không đều còn sinh nhiều chứng: vàng da, ù tai, mỗi xương sống và hành kinh, có khi đau bụng như hờn nữa!

Điều kinh chúng ngọc số 80, giá 1\$50: Riêng dùng cho các bà đã có chồng mà mắc bệnh bất điều. Dùng thuốc này đã điều kinh, lại mau có thai

Điều kinh bổ huyết số 21, giá 1\$00: Riêng dùng cho các cô, dùng thuốc này kinh-nguyệt điều hòa, đỏ da thắm thịt, khỏe mạnh luôn luôn...

BỘ PHỄ TRỪ LẠO

Phôi là cơ quan rất hệ trọng, luôn luôn thở hút, không thể nghỉ được một phút nào, thì những khi thở hít không đều, nóng phổi, bí rờn, tức ngực, phải tìm cách để phòng cho phôi được đều hòa. Phôi yếu sinh ra những bệnh: khát, thẩu, sác, suyễn, khạc huyết, lao, sởi... rất là nguy hiểm!

Thuốc Bộ phễ trừ lao Lê-huy-Phách số 89, giá hộp lớn 1p00, hộp nhỏ Op60 là một thứ thuốc chữa các bệnh ở phổi mau khỏi lắm! Bất cứ già trẻ, lớn bé có các bệnh ở phổi dùng thuốc Bộ phễ trừ lao này khỏi ngay. Công hiệu của thuốc này: Khỏi bệnh khái huyết, khạc huyết (khạc nhớt ra máu) — Khỏi bệnh suyễn, sác (khó thở, tức hờn) — Khỏi bệnh ho khạc — Khỏi bệnh ho đờm — Khỏi bệnh ho gà — phòng trừ các bệnh lao phổi.

LƯƠNG NGHI BỔ THẬN

Đã chữa khỏi hàng vạn người có bệnh ở thận

Thuốc này bổ cho rất công phu, có vị phải rằm phơi nắng tháng để sấy dương khí; có vị phải chôn xuống đất đúng 100 ngày để lấy thổ khí. Thuốc này làm toàn bằng những vị thuốc làm cho thận bộ được tinh khí cổ sinh, và đất nhất là vị hải cẩu thận. Thận là cơ quan hệ trọng cho sự sinh dục đàn ông. Thận suy sinh nhiều chứng làm kém dương sinh dục:

Bại thận: đau lưng, óng đầu, rụng tóc, ù tai, mờ mắt, tiểu tiện vàng, trong bất thường, thời thường mỏi mệt.

Di tinh: Khi cương dương, không cử lúc nào, tinh khí không kiên được mà tiết ra.

Mộng tinh: Mơ ngủ thấy đơn bà tinh khí cũng ra.

Hoạt tinh: Tinh khí không kiên, khi giao hợp tinh khí ra mau quá.

Tinh khí bất sác nhạp tư cương: Tinh khí loãng, ra ri ri, không bền vào lúc cương.

Liệt dương: Gân đàn bà mà dương không cương được.

Sau khi khỏi bệnh phong tình, đau lưng, rụng tóc, chảy nước mắt, ướt quỳ đùi.

Có các bệnh nói trên, dùng « Lương nghi bổ thận » số 20 của Lê Huy Phách đều khỏi cả. Giá 1p.00 một hộp.

Thuốc này đã kinh nghiệm nhiều năm, chữa khỏi hàng vạn người có bệnh ở thận.

LẬU, GIANG - MAI

Uống thuốc Lê-Huy-Phách khỏi ngay

Thuốc năm 1935 số 70, giá Op.60 (thuốc lậu) khỏi rất mau, các bệnh lậu mới mắc: tức, buốt, dài rít, nóng bàng quang, ra mủ nhiều, ù vàng, xanh.

Lậu chuyên trị mủ số 10, giá Op.50: Bệnh lậu kinh niên, thường hàng ngày vẫn ra mủ. Hoặc bệnh phải đi phải lại 2, 3 lần... đã chữa chạy đủ các thuốc, tìm đủ các thứ thuốc, mà mủ vẫn còn, đã nhiều, dù ít, uống thuốc « Lậu mủ » số 10 của Lê-huy-Phách nhất định hết mủ ngay. Thuốc này hay lắm ai dùng cũng khỏi.

Giang-mai số 18, giá 1p.00: Lở loét quỳ đùi, mọc mào gà, hoa khế, ngứa lở khắp người, lên hạch lên soai, đau xương đau tủy, mới mắc hay đã lâu, nặng hay nhẹ, uống thuốc Giang-mai số 18 của Lê-huy-Phách khỏi hẳn.

Tuyệt trùng số 12, giá Op.60: Lậu, Giang-mai chưa tuyệt nọc, lâu tiện trong đục bất thường, có đày, có cặn, nhớt nhớt ở trong đường tiểu tiện. Ăn độc, uống rượu, thức khuya, làm việc nhọc mệt hình như bệnh phục phát. Qui-đầu ướt, đỏ, bấp thịt rứt, ngoài da thường mọc những mụn nhỏ sác đỏ mà ngứa. Ăn ngủ không đều hòa, thân thể đau mỏi, rụng tóc, mờ mắt, ù tai, đau lưng, hoặc đi-tinh, mộng-linh... Uống thuốc Tuyệt trùng số 12 này lần với bộ Ngũ-tạng số 22, giá 1p.00, các bệnh khỏi hết, bồi bổ thêm sức khỏe.

Hai thứ thuốc này ai dùng qua đều khen ngợi. Cả đến người Tây, người Tàu đều có thư cảm ơn, và công nhận là một thứ thuốc hay nhất, không có thứ thuốc nào bằng.

Nhà thuốc Lê-Huy-Phách đã dọn lên N° 19 Bd Gialong

ĐẠI-LÝ CÁC NƠI: Hảiphong: Nam-tân, 100 Bonnal. Namđinh: Việt-long 28 Rue Champeaux, Tháibinh: Minh-Đức, 97 Jules Piquet. Hảiduong: Phá Văn, 3 phố Kho Bạc. Ninhbinh: Ich tri, 41 Rue du Marché. Bacninh: Vinh-Sinh, 164 phố Tiên-An. Hongay: Hoàng-đào-Quy, 5 Théatres. Yênbich: Thiên-sinh-đường, 14 Avenue de la Gare. Cao-băng: Lưu-đức-Vy 24 Gallieni. Phú-lý: Việt-Dân, 11 Rue Principale. Sơn-tây: Phú-Lương, 8 Amira Courbet. Lạng-sơn: Lý-xuân-Quy, 10 bis Rue du Sel. Thanh-hóa: Thái-Lai, 6 Grand-Rue. Vinh: Sinh-Huy, 89 Phố Gs Huế. Văn-Hóa, 29 Pan Bert. Qul-nam: Trần-vân-Thắng, Avenue Khải-Dinh. Nha-trang: Nguyễn-dinh-Tuyên. Tuy-hòa: Thanh-Tâm. Phan-rang: Bazar Tô-sơ. Phanrì: Ich công thương cuộc. Dalat: Nam nam được phòng. Quảng-ngãi: Lợi Hưng, Route Coloniale. Falfoo: Châu-Liên, 283 Point japonais. Pn om Penh: Huỳnh-Trí, 15 Rue Ohier. Kampot: Bazar Song-Dòng. Thatkhet: Maison Chung-Kỳ, và khắp các tỉnh ở Nam-kỳ đều có đại-lý cả. Tổng đại lý tại Mỹ Tho: NAM-CƯỜNG-THU-XÁ

Làm dân

phong sự của Trọng Lang

I. — SAU LŨY TRE

(Tiếp theo)

NG K. cười :

— Các cụ « vì tròng » nhưng thực ra có biết nó là cái gì đâu !

Ông nói tiếp :

— Đã xót con bò, lại tiếc mười lăm đồng bạc, nhiều M. ý ra. Vì hẳn ngu, chứ thực ra không phải bướng. Các cụ không dọa tù nữa, vì nếu nhiều M. ở tù, lại các cụ

còn gì nữa mà chèn ? Các cụ liền nghĩ ra một mẹo : lập tức mở rao cúng các cụ : nhiều M. không trong vệ-sinh, vô tình dính đầu đóc cá lạng, vậy từ nay, trên bát cử chiếu ruyơ nào, hề có nhiều M. thì không có dân, có dân thì không có nhiều M. Tức là lạng tày chay nhiều M. Một ông văn chương mà bị tày chay, bị coi như một thùng hũ, thì còn nhục nào bằng ! Nhiều M. đành theo khoản thứ nhất của lạng : biển trâu cau ta lạng và mười lăm đồng cho lý dịch. Còn con bò, các cụ truyền đem... « lễ nhục », cùng ngả chén, để mừng cho nhiều M. không... phải ở tù !

Ông K. cười :

— Con bò chết nằm cách giêng những một thước thì sợ nó làm chết cả lạng ! Nó nằm chết trong bụng các cụ ấy thì chả sao cả ! Chết chết chẳng có tiền !

Tôi sợ nghĩ đến những lỗi, ốt, gừng ở trong túi khách ăn cơm nhà ông, tôi lại nghĩ đến những con vật chết mà họ còn dọa lên để ăn thịt, tôi bảo ông K. :

— Tôi, ốt, gừng là thuốc trường sinh của các ông có thể gọi được

là : chết vì ăn, và ăn từ cái chết ăn đi !

Ông K. nhìn tôi, nhưng không hiểu lời tôi nói.

Một ông phó lý

Ông K. cười bảo tôi :

— Làng tôi giống phần nhiều làng ở Bắc-kỳ về cái nghèo sơ nghèo xác, kèm với cái ngu khờ ngu sớ. Vì nghèo cho nên, ông đã biết, « sói thịt » là cái dich sống, được họ coi trịnh trọng đến chừng nào. Vì ngu, cho nên họ cứ ăn quần cỡi xay, trộm cắp, bắt nạt xông lẫn nhau.

« Nhưng có lẽ khác với thiên hạ, một là vì : bướng như lửa ! Ông còn một mắt anh Trương A. ? Đó, một đại biểu của phái trai khỏe làng tôi ! Thái là mặt phê phê chữ nhật, mồm rộng đến mang tai, mắt ăn cướp, vân tia máu, gớm chết. Lại còn vô số nhiều, xã khác nữa. Động « ăn nói » là gân cổ, gân trán nổi lên như chiếc đĩa mọt.

« Hai là, vì một sự lạ này :

« Có hai anh : một lý trưởng và một phó lý. Lý ta là anh họ, phó ta là em, lại ít tuổi hơn. Thế mà lý gọi phó bằng « ông », lúc lừa hững, lại xưng « con » với phó, bầm bầm, báo báo, coi phó bằng đến một nửa ông huyện !

Ông K. ghé vào tai tôi :

— Chỉ vì Phó ta là cháu của thầy tôi !

Tôi gặp ông phó lý, trong nhà ông, cạnh khay đèn thuốc phiện. Hai sự tôi không ngờ có, ở ông, giữa chỗ quê vô cùng này : ông còn trẻ mà đã nghiên năng, lại để... răng trắng ! Và hơn hết, ông đã chào tôi bằng mấy tiếng Pháp : « Très heureux ! » Trong khi ông vẫn xuềnh xoàng, có khi lại bần hơn một ông phó lý. Ở Hà-nội, trong những tiệm thuốc nấu, tôi có thể gặp một lúc vô số người trai trẻ có quần áo và bộ tóc dài quá gầy như ông được !

Nhưng, trên bộ mặt dài, tàn tạ sạm quã, một vẻ thông minh chưa chết hẳn trong đôi mắt thau hiện lạng.

Đến chiều thứ hai mươi, tôi đã biết hết thân thế ông. Ông đã từng cho cái thân thế đó lần từ

trường trung học A. S., từ bán giấy một công sớ qua bao nhiêu chỗ « găm vọc », rồi lại qua bao nhiêu chỗ « bán lầy », có khi qua cả tiệm thuốc nấu nữa, lăn về đến nhà quê.

Ông kết thúc lời tự thuật một cách vui vẻ :

— Tôi làm phó lý, cũng như người đi làm báo, vì không còn việc gì để mà làm nữa. Chỉ khác một chút là không phải vì sinh kế, nhưng vì buồn quá ! Chứ thật ra không phải vì sợ làm anh bạch đình đi tù. Đi để, đi giải chiếu cho họ ăn uống.

« Tôi có thể làm ông tuần, chứ làm .. anh tuần thì, hình vẻ tôi thế này, canh cái gì ? Có tiền mua « tra », tha hồ có người ghé lưng làm thay !

Một lần nữa, ông phó chừng rằng một người nghiên là một guyễn chuyện, sau khi đã hát say. Ông kể :

— Hôm đã lâu, tôi gặp một anh cai lục lộ coi đề người tây. Nó khinh tôi là nhà quê, nó gọi : « ề, nhà quê ! » để thay chó đi nhặt chim cho nó. Tôi thức cho cu cậu một tràng tiếng tây, thuyết riêng về cái « politesse » của người « Gaulois ». Hẳn cứ trở mắt nhìn tôi. Vì tôi là « anh đi rên » mà sao lại nói tiếng Pháp đúng mẹo hơn hẳn ! Hẳn hỏi tôi chực phạn gì ở đây. Tôi đáp tôi là « Maire » làng này, tôi dùng chữ « Maire » chứ

không dùng chữ « lý trưởng » cho hẳn hĩnh, và nhân thế loe hẳn một tí. Tôi đã có dịp, như trang Quỳnh, lóe hẳn răng, ở làng tôi, nó tiếng Pháp, tôi là tay mềng nhất !

« Hẳn không tin nhưng cũng có mời tôi một cốc rượu.

Rồi ông phó trình trong :

— Anh nhà quê nào cũng biết tiếng Pháp như tôi, thì tôi dám chắc nghề làm quan sẽ ế hơn !

Từ miệng thịt đến... công-ly

Ông phó đột ngột bảo tôi :

— Ông đã đi... làm báo, tất phải tiếp thế nào là một con nhà « thờ » ? Trời sinh nó ra, để bắt nó phải tiếp hết thầy mọi người, bái cử giá trẻ, xấu đẹp, giàu nghèo.

« Ông xấu như ma : người lùn như một khẩu mìn, răng đã vàng, mồm lại hôi. Ông cho con nhà « thờ » mỗi đồng bạc, rồi ông bảo nó rằng ông soi gương thấy ông đẹp như Valentino. Nó sẽ nung nịu khen ông là đẹp, đẹp hơn thế nữa. Khi sẽ lấy mồm, « mở mắt » trịnh trịnh, ma hồn nào giữa đồng hồ hăm, khắp khênh đó nữa, như để « kỳ nhân » lời nó nói.

« Ở tỉnh, các ông gọi Công Lý là một tiếng thừa. Ở nhà quê, theo như thiên nghi, Công Lý chỉ là một con nhà thờ. Khi nó còn... « lãn », thì bị người ta lừa, khi nó đã « lừa », thì nó lại lừa người ta.

« Sai nhau ở chỗ nào thì sai, chứ tôi giám thế rằng hai cái giống nhau ở chỗ cùng là con mắt sáng để nhìn suốt qua mấy lần áo đến lần chỗ ruột tượng của ông.

Ông Phó lý luận một cách ồm ồm như thế xong, ông thú nhân với tôi :

— Mấy câu thuyết lý đen ngòm (ông dùng đúng tên của nó : philosophie noire), tôi đã định viết bằng thơ lục bát, loại Thi Mỡ, nhờ đảng báo, lấy nhan đề : « Nồi đậy vơi của hầu bao ! »

Ông K. mỉm cười :

— Tiếc vậy thay ! ! !

Để chừng lời đó

Chuyện con gà — Ông phó kể :

— Ở làng tôi, bác tôi (ông chỉ cụ thân sinh ra ông K.) cũng hiểu Công-Lý là thế nào rồi. Đức nước làm chỉ béo có. Cho nên, theo lời yêu cầu của dân, bác tôi tự xử hộ cho họ, những việc lật vạt xấy ra giữa họ. Để họ khổ phải đem nhau lên phủ.

(Xem tiếp trang 19)

Trọng Lang

PHIẾM DU

Độc truyện xưa

MỘT lần gặp một ông cụ binh phẩm về thời sự: «Việc thế giới ngày nay lung tung chẳng khác gì trong Đông Chu Liệt Quốc!»

Có thể làm — tôi mỉm cười, tự nghĩ —, lịch sử nhân loại chỉ là một cuốn sách tái bản nhiều lần. Cũng như mọi thứ, có khác là ở cách điều Đẹp, không chán, cũng ở đó.

Các bạn có chán những truyện Tàu, Nhật, Đức, Ý hay... rồi công việc, không phải vô cớ! hãy đóng cửa nghiêm lời ông cụ thử xem. Tôi không cam đoan là bạn sẽ đạt được cái chi của Tô-Tần, sau một lần thất bại, nằm nhà đọc sách cũ một năm hay được cái văn của Bách Lý Hề và bao nhiêu ần sĩ khác «bị mời ra làm tướng quốc! Nhưng phiếm du một vài giờ qua xứ Thời-gian là một cách thoát lý tưởng không mệt, tso và nguy hiểm

Ta cứ nung dung sống hàng mấy trăm năm trong một lúc, hết đời họ tới đời kia, không gì là đích, như những mơ mộng liên tiếp qua cửa loa xe lửa chạy đều. Nhà viết truyện Tàu không cho ta biết nắm thời gian cho đích xác, việc này cách việc kia bao lâu. Như trong tường cổ, ta có cái thú bắt ngó thấy một vài nhĩ đồng vào vào, lúc ra đã đỏ râu rồi. Ở xứ ông Lão-Tử, người ta không kể sự thời gian. Ngủ-lữ-Tư vì Sở-Einh-Vương giết hại cha anh mình, ngậm hòn trồn sang Ngô, sau một đêm suy nghĩ, đầu tóc trắng sòa hết, nhân thế quân canh không nhận ra được, cho đi thoát cửa quan. Chỉ hạo thủ của người xưa, trong cái thời đại cai nhân được toàn quyền tự xử, thường tỏ một trí kiến tâm giác liệt. Ngũ Viên (Tư-Tử) trải bao gian lao mượn được quân Ngô về

nước, đảo mã Bình-Vương đánh nát tử thi, khi trở về Ngô đem theo hết bảo ngọc của Sở và bắt một vạn nhà người Sở đi sang đất Ngô...

Ngô-phù-Sai trong ba năm lập chi báo thù cho phu vương là Hạp-Lư bị tử trận vì Việt-câu-Tiền, khi ra vào cửa cung sai nội thị cứ «rêu» đến tên mình mà nhắc đến thù nước Việt; Việt bị diệt. Câu-Tiền phải bỏ ngôi, thân sang làm kẻ chăn ngựa cho vua Ngô, ngậm đắng nuốt cay cho tới khi thoát thân về nước để... đến lượt mình rửa hận. Dâng Tây Thi làm mê hoặc kẻ thù, dùng sử-nữ luyện tập quân sĩ... Thành Cô-Tô bị phá, Ngô-phù-Sai chết.

Mình không tự tuyệt sĩ được dễ tron nghĩa, thì kẻ chăn tay mình cũng báo thù cho mình dễ tso trung. Ở thời phong kiến, hai chữ trung-nghĩa đã tạo nhiều dũng sĩ, anh hùng. Trong thế giới sòn sao ngày nay đương ưa nói anh hùng (xem trong văn chương Pháp mới đây «Le Trésor des Héros» của José Germain, «L'Espoir» của André Malraux, v.v...) ta thử gọi một vài tên cũ, đời Xuân Thu...

Yêu-Ly tự xin Ngô Hạp-lư chặt cánh tay phải, giết chết vợ con, sang trả hàng công tử Khanh-Ky để vì Hạp-lư mưu hại. Khanh-Ky tin là thực, cho ngồi cùng thuyền theo đánh Ngô... Ta hãy thường nhớ cái cử chỉ có «mỹ thuật» của thích khách và người bị thích khách: Yêu Ly, có một tay, cầm giáo ngắn đứng hầu khách Ky, nhân giữa sông nổi lên trận gió, mượn sức gió thổi, đâm suốt từ bụng qua sau lưng Khanh Ky. Khanh Ky sách ngược Yêu Ly lên, chìm đầu xuống nước bao lâu, rồi lại ầm ầm lên lòng, cúi nhìn mà cười, khen là dũng sĩ. Quân lính áp lại định giết Yêu Ly. Khanh Ky gạt ra không cho giết: «Trong một ngày không đến làm chết hai dũng sĩ của thiên hạ. Hãy để Yêu Ly về với Ngô để hẳn được tỏ cái lòng trung». Nói đoạn, rầy Yêu Ly xuống dưới chân, gieo tay rút ngọn giáo, máu chảy ọc ra rồi chết.

Dự Nhung nuốt than để báo thù cho chủ, Kinh Kha mạo hiểm náo Tần đình... Những thủ đoạn quyết liệt của người xưa nhiều khi theo một lý luận riêng làm ta ngạc nhiên. Nhưng ta chỉ nên thấy ở nó một giá trị «hiệu» đặc sắc kỹ thuật. Gần đương như những điều bộ rất ưỡn ẹo, những bài trí thật giản tiện trong tường cổ.

Văn-Hạnh

ĐỜI NAY

Năm 1937 — Đã xuất bản :

LÊ PHONG PHONG VIÊN
GIÓ ĐẦU MÙA

của Thế-Lữ 0p28
của Thạch-Lam 0.35

Năm 1938 : Trong vòng tháng Avril, sẽ có bản :

GIA ĐÌNH

Xã-hội Tiểu-thuyết, giấy ngoại 300 trang, của Khải-Hưng. Giá 0p60

TRƯỚC VÀNH MÔNG NGỰA

của Hoàng-Đạo
Giá 0p.35

Sẽ xuất bản :

NỖI LÒNG, giới thiệu L. D, do Tự Lực Văn Đoàn tặng, của Nguyễn-khắc-Mãn (tiểu-thuyết)

BÍ VÔ giới thiệu phóng sự tiểu thuyết 1937 của Tự Lực Văn Đoàn, của Nguyễn-Hồng

HANOI... LẮM THAN, phóng sự NGÀY MỚI (tiểu thuyết) của Trọng-Lang

MƠ HOA, kịch của Đoàn-Phú-Từ

HAI THẾ GIỚI : Một năm ở Cao-Đàng, Mục tầu giấy bản, của Thạch-Lam và Khải-Hưng

Độ hai tháng nữa, sẽ bắt đầu xuất bản :

SÁCH HỒNG

HAI ĐỨA TRÈ của Thạch-Lam

EM NGA của Khải-Hưng

CẬU BÉ MỚI của Hoàng-Đạo

và một loạt truyện phiêu lưu mạo hiểm nơi rừng rú của Thế-Lữ

và loại sách : **NẮNG MỚI** : BUN LẦY NƯỚC ĐONG của Hoàng-Đạo

MƯỜI ĐIỀU TÂM NIỆM của Hoàng-Đạo

In hai màu

tập thơ đầu của XUÂN-DIỆU

THO' THO'

Sẽ in riêng 1 loại sách mỹ thuật cho bạn yêu sách đẹp.

TIỀN ĐẶT TRƯỚC :

VÉLIN DE RIVES 1\$50
CHAMOIS 1.70

Vì khó khăn về giấy má, nên muốn xuất bản. Để sách có thể chóng ra, xin gửi ngân phiếu ngay từ bây giờ cho

Ô. NGUYỄN TƯỜNG LÂN, 80 Đường Quan Thánh, Hanoi

HẠN CUỐI CÙNG : 15 MAI 1938

Tiền giấy và tiền in tăng lên gấp bội, nên phải tính cao giá sách.

BẠN SẼ TIẾC VÌ KHÔNG CÓ 1 BẢN THƠ' THO' IN RIÊNG

THO' ĐẸP TRONG SÁCH ĐẸP

Nhà xuất bản ĐỜI NAY

80, Đường Quan Thánh, giấy nói số 874

Sở này, trang Cuộc Đời Mới hoãn lại một kỳ, và từ số sau sẽ bắt đầu đăng một loạt bài của Hoàng-Đạo về :

LÀM CÔNG DÂN

Chỉ rõ nhiệm vụ, bổn phận và quyền lợi của người công dân trong một nước, theo Tự Do và Bình Đẳng.

Với nhiều mục khác nữa, bày tỏ cái tinh thần của Cuộc Đời Mới

Nên tìm cho được *marque "L"*

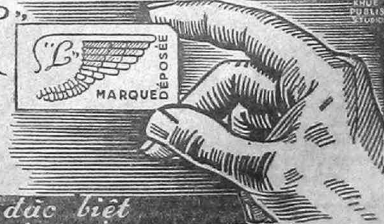
là thứ áo rất hợp thời bên và đẹp xưa nay chưa từng có *leisure* mới của chúng đẹp

PHUC-LAI

87 Phố Chợ Hòm (R. de Hué) Hanoi

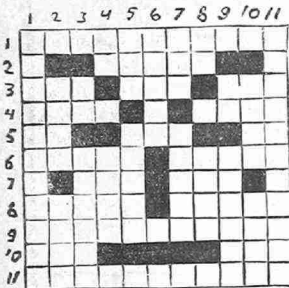
Mua buôn có giá đặc biệt

Các ngài mua :
Chemisettes, slips,
maillots de bain...

QUAN TÀU — Tôi lao đao cả ngày anh ạ!
 BẠN — Sao thế?
 — Tôi say... sống...
 — Làm cấp trên tàu mà còn say sóng à? vô lý!
 — Không! Tôi say sóng khayn thành kia! thu ba ấy mà!

1 — Nơi thế thì khó lòng mà hiểu được. 2 — Tranh đồ. 3 — Tên chim và tên nước Đót đặc. Tên một ông vua triều Nguyễn. 4 — Cả to mồm đã thành tục ngữ. Giống nói 5 — Việc của ông sư và ông thầy dạy học. Con chó để khen mẹ. Không tính. 6 — Áo của các cụ về già. Kín sán. 7 — Chuyển chiết từ. Vì kiêng tên một ông vua mà chữ này suyệt mất. 8 — Tên họ bị đổi của bọn hoàng phái nhà Trần dân hàng giặc Nguyễn. Chữ nho. 9 — Tên chữ cây « xấu hổ ». 10 — Nhà tối tăm thường thế. Cà mèo miệng. 11 — Tên y khoa của một cây rất thông thường mà người mình dùng để chữa seo.

ĐỌC
 1 — Thu âm. 2 — Một hàng thơ. Mặt trời mọc đã cao rồi. 3 — Rượu bẻ.

men Hiền sĩ ở đ. 4 — Không số. Ngủ dân. 5 — Xếp chất. Tiếng tôn xưng người đồng bối với mình 6 — Lý Bạch thời Thịnh Đường. 7 — Ý chim thì hay ở người thì rất bậy. Soan sách. 8 — Vàng... Tên dân Mông-cô (Nguyễn). 9 — Không còn nữa trên bản đồ Âu châu. Cụ Bàu bằng Đoàn. 10 — Nam vô (chữ Phạn). Để tỏ rằng mình không bực. 11 — Cha.

GIẢI ĐÁP BÀN Ó KỶ TRƯỚC
 NGANG

1. Xuân hương — 2. Nga mi — 3. Ất Ô nê, Ca — 4. Tần, Man — 5. Chính tông — 6. Hứa, U, Nát — 7. Uu, Tỷ, Ô, Nj — 8. Chênh — 9. Giải ngách.

ĐỌC

1. Xuất chông — 2. Tả hữu — 3. Áo, Nĩa, Cà — 4. Ngổ, Thi — 5. Hân-thuyền — 6. U mờ, Ông — 7. Ôi! Môn. Ha — 8. Can ăn — 9. Giảng tịch.

TRÔNG TÌM

Bạn có thể tự chủ được không?

Bạn trả lời bằng « có » hay « không » những câu hỏi dưới đây?

- 1 — Nếu một người quen biết của bạn đột nhiên có rất nhiều tiền, bạn có ghen ghét không?
- 2 — Bạn có thù hận những người chỉ chích bạn không?
- 3 — Bạn có lên tiếng và ngắt lời người ta trong những cuộc tranh luận không?
- 4 — Bạn có ý tưởng cho là « may rủi » hay là « số phận » sự thành công của người khác không?
- 5 — Có khi nào, trong khi nói chuyện với nhiều người, bạn thực tình bênh vực một một đư luận trái với ý bạn không?
- 6 — Bạn có khước để dàng hơn những người cùng tuổi và cùng phái (đàn ông hay đàn bà) với bạn không?
- 7 — Một đôi khi bạn có thấy buồn rầu và chán nản không duyên cớ rõ ràng không?
- 8 — Có ai nói bông đùa bạn hay nhạo báng bạn nữa, bạn có xấu hổ không? Thực tình bạn có lấy làm khó chịu không?
- 9 — Bạn có để cười hơn những người bạn có dịp được gặp không?
- 10 — Bạn có tình nhận xét những tật xấu hơn là những nét tốt của người khác không?
- 11 — Một đôi khi bạn có mất tự chủ cho đến nỗi đập phá đồ đạc không?
- 12 — Bạn có thể nhận được ra rằng bạn đã có lỗi, một khi chuyện đã xảy ra rồi không?
- 13 — Bạn có cho rằng những sự thành công của bạn là ở tài bạn ra cả không?
- 14 — Bạn có cho rằng người tự tử cũng có khi tỏ ra là can đảm không?

Bao nhiêu « không »?
 Không có « không » — Bạn thiếu tự chủ. Bạn có thể là một người

nóng nảy. Hãy coi chừng những chỉ dốt ngột.

1 đến 5 « không » — Bạn là người dễ xúc cảm quá. Phải cẩn thận, nếu bạn cảm lái một chiếc ô-tô. Trong những khi nói chuyện, càng cần phải xét mình kỹ càng.

6 đến 9 « không » — Vừa phải. 10 đến 12 « không » — Bạn có đức tính tự chủ đáng quý.

13 đến 14 « không » — Có lẽ bạn đã không, nói sự thực.

(Marianne)
 M. dịch

NHỮNG ĐIỀU CẦN BIẾT

GIA ĐÌNH VỚI HỌC SINH

Sở y tế và học đường thường săn sóc đến sức khỏe của các trẻ em, nhưng phần lớn phải cần đến gia đình của chúng nữa. Vậy hãy phân các bậc cha chú trong nhà sẽ nhớ.

1.) Trẻ em cần phải ngủ mà ít khi chúng được ngủ đầy giấc. Đừng bắt chúng thức khuya bao giờ, cho chúng đi nằm sớm để chúng có thể tự nhiên thức dậy được một em nhỏ 7 tuổi phải ngủ 11 giờ, 10 tuổi phải ngủ 10 giờ, và 15 tuổi 9 giờ một ngày.

2.) Buổi sáng nếu trẻ ăn ít thì không có lợi cho giờ học cuối cùng ở lớp của chúng. Chúng sẽ ngủ nhiều hơn là để ý đến những thầy giảng. Nên cho chúng ăn đầy đủ, nhiều hơn là để ý đến những thầy giảng. Nên cho chúng ăn đầy đủ, nhiều hơn là để ý đến những thầy giảng. Nên cho chúng ăn đầy đủ, nhiều hơn là để ý đến những thầy giảng.

3.) Nếu trẻ em bị ho, sốt thì nên xin cho chúng ở nhà ngay. Vì nếu đi học, không những hại cho chúng mà lại hại cả cho vệ sinh chung của lớp học nữa.

Các phụ huynh học sinh nên lưu ý những điều giản dị nhưng cần thiết này cho

(Vic et Santé)
 Cô Bảo Văn dịch

Hỡi những ai đang thiếu hạnh phúc...

Hãy mau gửi thơ về hỡi thầy

NGÔ - VI - THIẾT

28 Bourrin — HANOÏ

Thầy Thiết sẽ bảo cho ta biết cách đi tới hạnh phúc đời đời, nhất là về công danh sự nghiệp, tình duyên và con cái, của cải và bệnh tật. Ta chỉ cần gửi chữ ký của ta, tên tuổi và kèm theo ngân phiếu 1p. trong hai ngày sẽ nhận được những lời khuyên răn và sẽ được biết số phần ta ra sao.

Vì nhiều việc quá xin miễn tiếp khách tại nhà.

Lậu kinh niên...

Mặc lậu kinh niên sáng ra tí mủ (goutte militaire) hoặc thức khuya mệt nhọc, uống rượu lại ra tí mủ là do trùng lậu đã ăn xưng sinh-dục-hạch (prostate); hoặc không có mủ nhưng trong nước tiểu nhiều vân là do trùng lậu đã ăn xuống, khoét đục trong thớ thịt. Kịp dùng thuốc lậu số 13 của

ĐỨC-THỌ-ĐƯỜNG

131, — Route de Hué — Hanoi

sẽ được khỏi mau và chắc chắn, giá 0p.60 một hộp.

Nhận chữa khoán các bệnh phong tình
 ĐẠI LÝ: Hiệu sách QUANG-HUY, Haiduong

PHẢI TRỪ CHO HẾT CHẤY RẠN

CHẤY RẠN, ở trẻ con thường làm chúng bị thiếu máu, ghê lở, nổi hạch ở cổ và nhiều bệnh khác nữa.

Có cháu rạn phải coi là một bệnh rất hay lây. Là vì nó đem bệnh hủ, bệnh sốt rét, dịch hạch ở người này sang người khác.

Ở Đức, có cháu rạn coi không như một bệnh mà coi còn là một sự ghê gớm đến nỗi mà người ta tìm hết cách để trừ diệt.

Cách sinh sản của rạn

Còn cái nhơn hơn con đực, để chừng 50 trứng trong vòng 6 ngày. Cháu con nở ra và 18 ngày sau lại sinh hóa ngay được rồi.

Khi con cái đẻ, trứng dính liền vào chân tóc cũng làm ngứa da đầu. Nếu giữ luôn sẽ thành mụn và tiếng ghê ở đầu. Người ta thấy ở đầu trẻ con một tiếng ghê mà dưới thì... không biết cơ quan nào là chủ yếu! Biết bao nhiêu người (kể cả người An-nam chúng ta nữa) lại cho đó là điềm dứa bé khỏe mạnh mà không dám dùng dầu tuai chấy « cưng » ấy mới kỹ chứ.

Cách chữa

Lấy lược chải mà chải tóc. Nhưng thế chưa đủ trừ hết được chấy nữa chừng nhiều quá.

Lúc đó cứ cách ba ngày lại xoa lên tóc hai thứ dầu olive và dầu lấy (pétrole) hòa đều nhau. Như thế là đã giữ được cơ quan nào là chủ yếu! và chỉ việc gội đầu bằng xà phòng cho thật sạch mà thôi.

Lúc đó sẽ không ngứa nữa (dầu tẩy và dầu olive còn thường dùng để chữa bệnh). Ta còn trừ liệt trùng chấy bằng nước dấm pha eau sublimée 50gr. sublimée trong 1 lít dấm.

Lấy lược chải thì sẽ hết mọi tí rạn.

Nên nhớ rằng: khi nào còn nhiều tăng ghê ở đầu thì chớ nên dùng dấm pha sublimée sơ bị độc. Chỉ nên dùng rạn đó một lần thôi và về sau lâu lâu, nếu còn nhiều rạn thì dùng lượt nữa cũng không hại.

Những mụn ở đầu sẽ khỏi ngay khi giặt hết chấy. (Vie et Santé)

Có Báo Văn dịch

LƯ' O' M LẬT

Những thái cực của cái nhò và cũng tận

MUỐN CO một ý tưởng về sự bé nhỏ người ta không thể tưởng tượng được của những nguyên tử (atome) làm thành các chất và những phân tử (molecule) do nguyên tử hợp lại, phải cần đến những thí dụ rất là lùng. Dưới đây là, hầu thí dụ của nhà bình thế học Marcel Boll :

Mağno đến tới một nghìn triệu (milliard) cỡ mỗi giây đồng hồ một số, phải mất chừng 32 năm, không ăn, không uống, không ngủ. Muốn đếm những phân tử của một giọt nước 2 ly đường kính, và cỡ mỗi giây đồng hồ được một đồng có nghìn triệu nguyên tử, phải mất 40 thế kỷ.

Cũng giọt nước ấy, nếu người ta thay mỗi phân tử bằng một hạt cát, số cát kia sẽ có thể phủ kín khắp nước Pháp một lượt dày 20 phân...

Những thần đồng

TRONG những người danh tiếng được cả hoàn cầu biết tên ngày nay, nhiều người thừa nhò là những thần đồng.

Nếu trừ ra một cậu bé lạ lùng — mà người ta đã nói cách vài năm đây — biết đọc từ bốn tuổi, tiếng Đức, tiếng Hạng và tiếng La-tinh, thì ông Tasse chiếm giải thần đồng. Được sáu tháng ông đã biết nói, mười bảy tuổi, làm thơ. Høndel viết ba cuốn ca-kịch lúc mười một tuổi; Mozart, khi chín tuổi đã được người ta họa những bản đàn của mình. Mười hai tuổi, Pascal đã biết thần đạo khoa kỹ-hà-học Euclide. Mười tám tuổi, Bossuet diễn giảng trong những hội trường lưu trí thế. Vào trẻc tuổi ấy, Fénelon cũng có những thần đồng của Bossuet. Sau hết, hồi mười bốn tuổi, Coade đã biết những khoa học tinh xảo hơn hết về phép đẳng bình.

Cây ăn thịt người

O' đảo Madagacar có những cây ăn thịt người, người bản xứ thờ phụng như những vị thần linh, vẫn dâng người sống làm lễ vật và không chịu chỉ cho người Âu tây biết chỗ những cây ấy mọc.

công thái sẽ tiêu diệt mất, nếu thì bình được ý tưởng ấy. (Marianne)

Mảnh sao mắt xích

NĂM 1885, người ta tìm thấy ở miền Arizona (hắc Mỹ) một cái hóc rỗng một cây số, vết tích của một mảnh sao rơi xuống. Từ đấy người ta đã công tìm kiếm mảnh sao ở chỗ ấy mà người ta không biết ở miền tinh tú nào rơi xuống. Mảnh to hơn hết tìm thấy nặng 460 cân, đã mang đi trong bảo tàng viện ở Mỹ. Những việc tìm kiếm đã tốn tới 501.000 dollars, song đã sự phí (tốn lớn lao ấy với những khí cụ rất tinh tế đã dùng vào đi), người ta vẫn chưa tìm thấy toàn khối mảnh sao, nặng chừng 360.000 tấn.

Gần đây người ta lại bắt đầu đào và đã thấy có kết quả. Khoan một lỗ sâu tới 225 thước thì chạm phải một chất có kền mà người ta cho là mảnh sao kia. Song những nhà vật lý học nói rằng mảnh sao rơi đi nhanh trên 30 cây số mỗi giây, tất phải chui xuống cũng có liên lạc với nhau.

Một tục truyền Âu-độ nói rằng một ông thần hiện lên trên một cái xe lửa đã chui xuống đất ở chỗ ấy. Vậy có thể rằng tục truyền ấy với sự thực cũng có liên lạc với nhau.

(D. T.)
M. dịch

Một tờ báo an ủi người ta

NGUỜI TA biết rằng ông Rockefeller đã nhận một sáng một tờ New York Times chỉ in có một bản, riêng để cho ông đọc, trong tá một thế giới tốt tươi, trái ngược lại sự thực của ngày nay, theo những ý tưởng yêu nhân loại của nhà triệu phú.

Một ban đồng nghiệp ở Mỹ, ông Hopkins đã theo cái sáng kiến ấy. Vì đã chán viết những tin tức xấu xa, ông vừa mới xuất bản một tờ nhật trình trong tá một thế giới theo ý ước muốn. Xem tờ báo hàng ngày ấy, đọc giả được tin nước Mỹ đã vào hội Quốc liên và nhờ có sự can thiệp của hội, nước Nhật đã trả lại những đất đai chiếm được ở Tân.

Sau hết muốn cho độc giả thường thực hơn những sự đánh lừa ấy, trong báo có một mục nhan đề là — tiếu thay! lại đúng — Áo mộng, trong ấy đăng toàn những tin tức thực sự.

Và, một điều đáng yêu ử là cái thế nhật trình ấy được độc giả hoan nghênh.

Ái không có 120 triệu?

KHÔNG ai không biết rằng trong nước biển có vàng: đúng 50 miligrammes mỗi lít nước. Nhưng bạn có biết rằng, nếu lấy vàng ấy ra chia đều cho chừng 1500 triệu người trên trái đất, mỗi người sẽ được một món là 120 triệu đồng?

Người ta lo cho những cuộc xô số

— Những người không có bất động sản cũng 1p00 bạc thuê thì bắt động sản là thế nào há bố?

— Bất là chẳng! động là động, sản là đẻ, là những người đẻ ra mà chẳng động đậy gì ấy mà!

Rượu Chối Hoa-Kỳ

Các bà sinh nở muốn khi ra cũ, được khỏe, thêm thịt mạnh khỏe như thường, không lo té-thấp, đi lại được ngay. Chỉ xa Rượu Chối Hoa-Kỳ thì không lo ngại gì hết. Rượu Chối Hoa-Kỳ này trị được nhiều chứng rất giỏi là: Sinh nở, té-thấp, thể-thao, đau lưng, đau mình, đầy bụng, đau bụng, chân tay mỗi mệt, tím thit, sai gân, bị đôn, bị ngã, chầy máu, đứt tay, cầm hán, cầm thử, xoa điều khỏi hết, kiến hiệu vô cùng. (Ai muốn mua xin cứ hỏi ở các nhà Đại-Lý)

Phòng-tịch « CON CHIM »

ở khắp các tỉnh Trung, Nam, Bắc-Kỳ Cao-Mên, Lào.

RƯỢU CHỐI HOA-KỲ

Hộp lớn: 150 grs. bán: 500

Hộp nhỏ: 80 grs. bán: 200

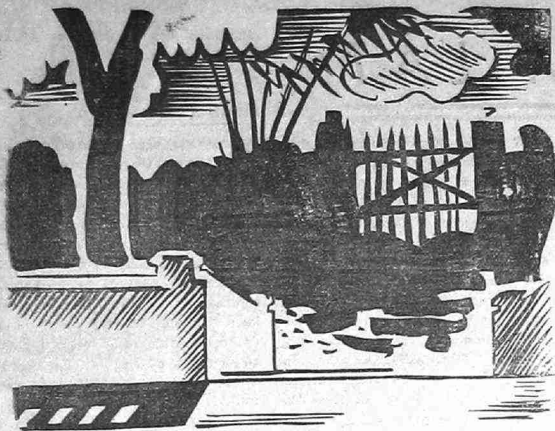
Hộp nhỏ: 80 grs. bán: 200

PHUC-LO'I

— AVENUE PAUL DOUMER, HAIPHONG —

Articles de Nouveauté
Chapellerie, Parfumerie
Lunetterie — Cravates
Chapeaux Feutres

SACS POUR DAMES & DEMOISELLES

ĐÔI BẠN

TRUYỆN DÀI của NHẬT-LINH

(Tiếp theo)

DỪNG mở cửa ra hiên đứng. Trời chưa sáng rõ; trong sự yên tĩnh, những cái sân gạch chằng chịt thấy rộng hẳn ra. Bóng giàn hoa in mờ mờ trên hiên ngay chỗ chàng đứng. Dừng nhìn lên: mảnh trăng hạ tuần mòn gần hẳn một nửa và trắng nhạt quá nên Dừng tưởng như dương chìm vào trong màu trời, có làn nước phủ qua. Dừng ngồi xuống bậc cửa. Bên chân chàng rải rác những đám đất vụn. Chàng để ý nhìn kỹ những con kiến đương tha đất đặt trên miệng tổ và ngắm nghía:

— Tại này dậy sớm và chăm làm việc ghê.

Chàng có cái ý tưởng so sánh công việc đặt những viên đất nhỏ và giống nhau của lũ kiến với cuộc sống của Trường và Đình, hai anh chàng, cuộc sống vô vị và ngày nọ tiếp theo ngày kia giống nhau như những viên đất kia. Hai anh chàng sống một cách bình tĩnh được, chắc vì không bao giờ nghĩ ngợi lời thời cũng như những con kiến kia chỉ biết đặt những viên đất và không bao giờ có ý đợi chờ ngày mai để lại làm những công việc đó. Dừng ngắm nghía:

— Đau khổ chỉ những người nào sống bao giờ cũng như có ý chờ đợi một sự gì mới khác với ngày hôm qua. Nhưng có sống

như thế mới là đáng sống.

Chàng đứng hẳn dậy và nói một mình bằng tiếng Pháp:

— Thế còn mình, mình đợi gì?

Chàng nhìn về phía nhà Loan và tự nhiên thấy đỡ bản khoăn. Chàng sẽ cưới Loan làm vợ, về ở với Loan bên ấp Quỳnh Nê, rồi suốt đời hai người gần nhau, yêu nhau mãi mãi... Dừng không dám nghĩ quá nữa vì câu hỏi: « Thế rồi sau làm sao? Lại ngày nọ kế tiếp ngày kia... Không chờ đợi » hình như đương quanh quẩn ở trong trí và sẽ làm mất hẳn cái vị của chàng. Dừng không dám nghĩ xa hơn, cố tưởng tượng ra về mặt vô tư lự của Loan, và đôi môi của nàng lúc nào cũng như sắp sẵn một nụ cười.

— Chắc lúc này em tôi chưa dậy.

Một tiếng động làm chàng ngừng lên, chú ý. Bên kia vườn, Dừng thấy ông tuần đương đi vài vòng, nhưng đón đến như không muốn cho ai biết. Chàng vội cúi xuống, nhìn những con kiến. Nhưng chàng vẫn khó chịu vì không thể nào không nghĩ rằng cha mình ban đêm đã chôn sang bên nhà cô Ba và phải trở về thật sớm để cho bà Hai không biết.

Một lúc sau, tiếng ông tuần gọi dậy tờ rầm rộ ở nhà trên, có vẻ một người mới thức dậy. Dừng

mỉm cười, nhưng lúc đầu tức bực vì thấy mình cứ nghĩ luân quần đến những chuyện đáng lẽ không nên nghĩ tới.

Chàng trở vào giờ sách đọc cho đến khi người nhà xuống mới ăn sáng. Ông tuần và bà Hai đã ngồi ở sập bắt đầu ăn. Dừng mức cháo vào bát và vừa ăn vừa cố nghĩ một câu chuyện gì để nói cho đỡ khó chịu.

— Đem qua, con chăn chọc mãi không sao ngủ được.

Bà Hai nhìn ông tuần nói tiếp: — Thấy đem qua chắc ngủ cũng không yên.

Ông tuần vuốt râu thật nhanh luôn mấy cái. Bà Hai quay lại bảo đầy tờ xuống lấy thêm bát đũa, tuy trên mâm đã đủ. Dừng lo ngại nhìn bà Hai đoán chắc bà sẽ sinh chuyện nói chuyện ông tuần như mọi lần. Dừng vừa ăn vừa đợi nhưng mãi không thấy bà Hai nói gì. Chàng ăn vội vàng cho xong việc nên không có đủ can-dảm gỡ con gà hôm ấy nấu không được rừ. Bà hỏi Dừng:

— Ông tú đã về chưa?

Dừng đáp:

— Tôi cũng không rõ. Đã lâu tôi không sang nên không biết.

Chàng làm như không bao giờ đề ý đến việc nhà ông tú. Ra ngoài, Dừng nhẹ hẳn người.

Ánh nắng đã xuống đến nửa sân; trên những tấm khăn bàn treo ở giây thép, bóng lữ tre rung động. Dừng nhìn mấy cái sàng cau phơi trên mặt bệ nước; những miếng cau lỏng đỏ thắm như có ánh nắng đọng lại nhắc Dừng tưởng đến những ngày cưới vui vẻ và những gò má hồng của các cô dâu.

Dừng nghĩ không gì hơn là lại chơi hai vợ chồng Lâm, Thảo. Chàng tự nhiên thấy buồn họ hai vợ chồng ông giáo có lẽ lúc này cũng đương buồn vì không biết làm gì cho hết ngày chán nhạt.

Khi đi qua chợ huyện, một cái xe đạp đề tựa vào góc gác khiến Dừng ngưng lại. Xe ai như xe của Trúc. Dừng nhìn ngơ ngác.

— Anh Dừng.

Trúc ở trong một quán nước đi ra, vừa gọi vừa lấy tay vẩy:

— Anh lại đây!

Dừng nhìn hai ống quần tây vàng lấm bùn của Trúc và tự nhiên thấy vui vẻ. Có lẽ vì tay chàng đoán thấy Trúc sáng mặt cũng đã chịu qua nỗi buồn như chàng, Dừng nói:

— Sao chịu khó thế. Đường lầy lội mà cũng máy mò lên được. Anh định đến thăm ai?

Trúc kéo Dừng vào ngồi ở ghế hàng:

— Anh vào đây đã. Không gì bằng đi mười cây số rồi tới nơi được uống một bát chè tươi nóng và ăn một bát bún riêu hơi lên nghỉ ngút.

Chàng quay mặt vào trong: — Cô hàng làm thêm một bát nữa. Nhớ chiến cho thật nóng như mọi lần và chớ nhiều ớt, thật nhiều ớt cay vào... Trời lạnh quá.

Dừng ngắm nghía bạn hồi lâu rồi nói:

— Anh bình như không bao giờ biết buồn là cái gì?

Trúc đáp:

— Vì tôi đã nhất định thế rồi... Bây giờ ăn đã.

Dừng nhìn những người qua lại, ngăn ngừa:

Mlle Thuý-Quy, tốt nghiệp khoa yểm trang tại Paris giúp việc massage (soa nân manucure (sửa móng tay) maquillage (dánh phấn). Rút đẹp.

Máy uốn mi cong, vù nờ, răng xinh

CÁC MÁY AU MỸ TỎ SỬA

SOINS DE BEAUTÉ ANGLAIS & AMERICAINS - MASSAGE & MAQUILLAGE MODERNES, ÉLÉGANTS

Máy uốn lông mi 0 p80 - Biện mặt hộp kem. phấn, chỉ, son hay brillancine: Oyster (Con Hên) Houbigant, Tokalon, Gurler, Bourjois, Leathéric, Coty, Orsay, Rossmal, Eclador, Cotex, Innoxa, Riels, v.v. Sửa móng tay đẹp. Răng trắng sữa thêm trắng bóng đẹp. Răng đen đánh trắng êm không đau. Khe răng, răng hàm trắng hết bằng máy tốt tân Âu-Mỹ, không hại men răng.

Da trắng mịn tươi đẹp mãi 2p, 3p, một hộp - Tóc dài, nhuộm tóc đen, hồng và bạch-kim, tóc rụng, rụng lông, gàu, lông mi dài cong, chứng cá (khô) nhão, không còn vết thâm, không phát lại), nổi sần nơi mắt, đầu giá 1p, 2p, 3p, một hộp - Tóc mọc, giảm má, tàn nhang sạch hẳn, seo, lông mày mọc thêm, vết son tràm đen, gầy, béo, nở và (trơn đẹp mãi) đều giá 2p, 3p, một hộp. - Nốt ruồi, hết com, răng trắng hơi nách, nẻ da, Op50, 1p, một hộp. Trị da rần, nước nhò mắt đẹp sáng, đều giá 1p, 2p, một hộp - Thuốc trẻ đẹp lại tươi da, xanh tóc (uống) 2p, 3p, một hộp. Mụn đầu, mụn da ỉa dăm rất hợp. Díp, dao, kéo, Massoulin 18p, mặt nạ cao-su, đồ sửa tóc giá 1p80, 2p80, 26p. Rút đi đủ đủ sửa tóc.

Ở xa xin gửi lĩnh hóa giao ngân, lấy hàng ở nhà giấy thép hay ga, rồi trả tiền lại đây. Hỏi gì xin kèm tem để trả lời.

MỸ - VIỆN AMY - 26, Phố Hàng Than, Hanoi

— Lúc này đã ăn rồi.
 — Ăn gì?
 — Ăn cháo gà. Nhưng không ngon lắm.
 Dững nhớ lại về mặt bà di ghê.
 Trúc nói:
 — Bún riêu nóng chắc ngon hơn.

— Ý thế.
 — Thế thì ăn nữa. Cứ ngon là ăn, còn ngoài ra là hào huyền cả.
 Ăn xong, Trúc giắt xe đạp đi bên cạnh Dũng. Đoàn là Dũng có sự gì buồn, Trúc hỏi:

— Anh hình như lúc nào cũng buồn.

— Có lẽ tại lúc nào cũng thấy mình không biết làm gì cả.

Trúc cười đáp:

— Ngờ gì. Tôi cũng vậy. Sáng hôm nay, tôi vác xe đạp ra công ấp, không nghĩ ngợi gì, nhất định đi, bất cứ đi đâu, miễn sao cho hết ngày. Ra đến ngã ba, thấy cái « ghi » xe đạp xoay về phía này.

Ngừng một lát, chàng nói tiếp:

— Có lẽ vì tại phía này có cô hàng xinh và có bún riêu ngon. Anh có thấy ngon không?

Dững gật, nhưng thực ra chàng không để ý đến cô hàng và cũng không biết bún riêu có ngon hay không.

— Bây giờ ta lại anh chị Lâm.
 — Tôi cũng định thế.

CHƯƠNG IV

Hai người đến trước cổng trường học. Lâm và Thảo chạy ra mừng rỡ rồi rít. Dững biết là Lâm, Thảo đương mong mỗi khách đến chơi, mà chàng đến tức là hợp với lòng mong mỗi ấy. Chàng ngắm nghĩ:

— Chắc hai vợ chồng từ sáng đến giờ nói chuyện vui về với nhau sắp đến lúc chán rồi thì có khách tới.

Dững chọn một cái ghế bành, kéo ra phía có ánh nắng rồi ngồi ruỗi hai chân có vẻ khoan khoái. Chàng chăm điều thuốc lá hút.

— Cứ ngồi như thế này suốt cả ngày hôm nay cũng được.

Chàng mỉm cười nghe hai vợ chồng Lâm và Thảo cãi nhau. Lâm nhất định pha nước chè tầu lấy có rằng cà-phê uống đau dạ dày, còn Thảo thì nhất định mời khách uống cà-phê lấy có rằng uống chè tầu đau bụng.

Dững đưa mắt nhìn Trúc:

— Anh còn có thể uống gì được nữa không?

— No nè hết sức rồi. Nhưng nên uống cà-phê vì pha cà-phê lên, mắt được nhiều thì giờ hơn.

Dững tự nhiên thấy thích nói đùa vì trong óc chàng lúc đó không bận một ý nghĩ gì. Chàng nói:

— Muốn chiều cả anh lẫn chị, chúng tôi xin uống cả cà-phê lẫn

vào lòng chàng một ý muốn tha thiết: chàng mong Loan nhớ chàng hơn là chàng nhớ Loan, và Loan sẽ đi tìm chàng để gặp mặt. Chàng tin chắc rằng thế nào hôm nay Loan cũng đến chơi đây, tuy chàng biết sự tin ấy là vô lý.

Những giọt cà-phê rơi xuống làm xong nước ở trong cốc. Thời giờ trong thả qua. Ánh nắng ở trên tường xuống thấp dần; ngoài hiên nắng, mây con ruồi thỉnh thoảng bay vụt lên rồi lại đổ nguyên chỗ cũ. Mấy cây cải treo ngược trên giầy thép còn thừa ít hoa vàng; Dững nghĩ đến những ngày gần tết, ngoài sân nhà phơi đầy cái để muối rura nên và những con ong ở đâu

đợi cái chết mà thôi.

Trúc mỉm cười cảm ơn Thảo:

— Không nên triết lý cao xa. Ta nên đợi, và hiện giờ đợi một việc gần đây, vì hình như chị Lâm muốn cho chúng mình ăn cơm.

Thảo vui về đáp:

— Phải đấy. Nhưng ăn xong, ta làm gì?

— Đấy, chị lại nghĩ lời thôi rồi. Ta hãy biết nghĩ đến ăn đã. Nếu nghĩ lời thôi thì thế nào cũng đi đến cái chết mất.

Thảo gọi người nhà rồi nói với Dũng:

— Hay tối cho sang mời cụ Loan.

Dững vội can:

— Thôi, tiện thì ăn, không nên mời.

Nhưng Thảo cứ bảo người nhà sang mời Loan. Dững vội nói:

— Mời mọc thành ra có vẻ long trọng, mất cả tự nhiên.

Thảo có ý hơi loạc nhiên:

— Mời chị Loan chứ mời ai đâu.

Dững nói liền:

— Chắc có ấy chẳng đi được vì hình như bà Tú mệt.

— Chiều ý anh vậy.

Dững nhìn Thảo xem nàng nói câu ấy vô tình hay cố ý.

Thảo giáng giọng:

— Tại hôm nay tình cờ hợp mặt. Thiếu một người thành chưa được vui toàn vẹn.

Dững mở gói thuốc lá lấy một điều châm tiếp vào điều đương hút dở. Lâm nói:

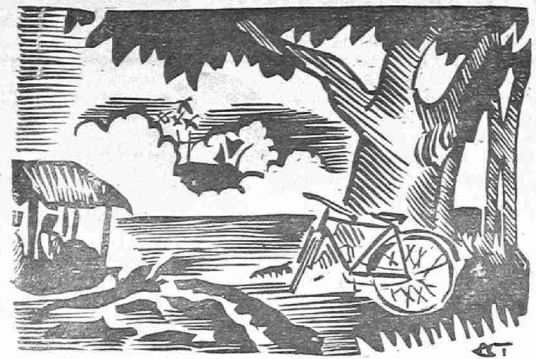
— Để đã đến điều thứ ba.

Dững đếm những điều thuốc lá còn lại trong gói:

— Còn đủ để hút cho đến chiều.

Có tiếng động ở ngoài vườn; Lâm, Thảo và Trúc cùng nhìn ra. Dững thốt nhiên thấy quả gim đập mạnh. Nhưng chàng không quay mặt lại, yên lặng nghe tiếng giầy lạo sáo trên đường. Tiếng giầy chàng nghe thấy rất nhẹ như tiếng giầy một người con gái.

(Còn nữa) **Nhất-Linh**

chè tầu. Cà-phê trước, chè tầu sau.

Chàng tiếp theo:

— Lường cứ, lường tiện vì như thế vừa đau dạ dày lại vừa đau bụng.

Một lát lâu, Trúc xoay về phía Dũng, đột ngột hỏi:

— Có Loan độ này thế nào?

Dững cúi xuống tìm chỗ gạt tàn thuốc lá, thần thờ đáp:

— Tôi cũng không biết rõ. Đã lâu lắm không sang...

Dững thầm nghĩ mới biết rằng đã hơn nửa tháng nay chưa gặp mặt Loan. Câu hỏi của Trúc gieo

bay về đây sán. Vì thế, mỗi lần trông thấy hoa cải vàng, chàng lại có cái cảm tưởng ngộ nghĩnh rằng những bông hoa đó hình như đương tưởng nhớ những con ong.

Bốn người ngồi yên cùng đợi cho cà-phê xuống đầy cốc. Trúc nói:

— Chúng mình bình như đương đợi ai.

Lâm nói:

— Không nên đợi ai cả, vì đợi bao giờ cũng buồn.

— Chính thế. Nếu sống mà lúc nào cũng đợi thì tự nhiên là chỉ

GIA HẠN 25 HÔM ĐỀ NHƯỜNG QUYỀN QUẢNG CÁO 3 THỬ THUỐC THÂN CHO CÔNG-CHỨNG

Nhà thuốc **THƯỢNG-ĐỨC** xưa nay đã tìm hết cách quảng-cáo cho ba thử thuốc **CACHET DU TIBET, KINH-TIẾN TỤY TIÊN** (tức Khang by trắng dương hiện thân hoàn), **BỒI NGUYÊN TIẾT TRÙNG**. Nên nay ai nói đến tên 3 thử thuốc ấy, thì cũng hiểu rõ là những thuốc ấy có những hiệu-lực gì. Song sự làm cho nhiều người biết sự ấy là do cái tài làm quảng-cáo của nhà thuốc **THƯỢNG-ĐỨC**, nên cũng có một số người biết mà chưa tin. Nay nhân dịp bán giá hạ 3 thử thuốc mới trên trong buổi đầu năm vừa hết. Nhà thuốc **THƯỢNG-ĐỨC** muốn nhường quyền quảng-cáo 3 thử thuốc ấy cho công chúng, vì nhà thuốc tin rằng công chúng nào đã biết đích đúng hiệu-lực của ba thử thuốc đó mà giới thiệu cho người khác, thì sẽ có một phần lợi ích làm cho họ tin ngay, hơn là nhà thuốc tự làm quảng cáo lấy. Nên nhà thuốc nhất định gia hạn bán giá quảng cáo 25 hôm nữa. Kể từ 15 Mars này, mong rằng khắp anh em ai đã biết những công dụng của ba thử thuốc đó, nên sẵn lòng giới-thiệu hoặc quảng cáo cho khắp ai điều biết, nhà thuốc rất cảm ơn. *Nói qua những hiệu lực của thuốc:* 1) **CACHET DU TIBET**, 0p60 mua một biểu một. Thuốc này chuyên dùng cho những người đi chơi sự mặc bệnh. Vì công hiệu của thuốc đó là trở vi-trùng khi đột nhập vào đường tiêu. 2) **KINH-TIẾN TỤY-TIÊN**, tức Khang by trắng dương hiện thân hoàn, hộp lớn 2p00, lấy 1p. dùng được 5 hôm; hộp nhỏ 1p. lấy 0p50, dùng được 2 hôm rưỡi. Thuốc này đặc dụng cho vua Khang-hy xưa, đã được hàng vạn vua người dùng khỏi bệnh tật, đờ đẫn, mệt-mỏi, lạnh-lạnh, tim-lông, giao hợp không xuất tinh, đau lưng, nước tiểu vàng, mắt mờ, tức rặng, hiếm muộn con cái. Thân hư hỏng, cũng chỉ dùng 1 hộp là kiến hiệu. 4, 5 hộp là được mãn nguyện. 3) **BỒI NGUYÊN TIẾT TRÙNG**, 1p50 lấy 1p00. Chứa những người sai khi khỏi bệnh phong tình, Lậu, Giang-mai Hạ-cam, hoặc bị bệnh ấy đã về thời kỳ kinh-niên, từ 1 đến 15, 20 năm, mà thấy trong mình mệt-mỏi, hấp thụ rứt, chân tay mỏi, hay ngứa, tức rặng, tiền tiện khi vàng khi trong, có vấn đục, quy đầu (đàn ông) hoặc cửa mình (đàn bà) ướt, ra chất nhờn, (khí hư hoặc mủ) giao-hợp nóng, thức khuya ăn độc lại phát bệnh và trong đường tiêu thường buồn, nổi mụn ngoài da, đau xương, đau lưng... Thuốc này uống vào không những rút hẳn nước bênh mà lại còn bổ sức khỏe. Bồi nguyên khí hơn trước nữa, nhẹ 1 hộp nặng 4 hộp.

THƯỢNG-ĐỨC 15 MISSION — Phố Nhà Chung — HÀNG và các đại-ly các tỉnh — Đại-ly tại Hanoi hiện **BACH-GIA 71 Phố Hàng Nô.**

BÀU HỘI VIÊN THƯƠNG MẠI

Có tất cả tám ghế lấy và hai ghế ta. Tám ghế tây thì không cần có tài cũng tranh nổi, vì chỉ có tám người muốn ngồi, thành thử mỗi người có đủ một ghế rồi, ai còn tranh lấy hai ghế làm gì! Cũng bởi lẽ ấy mà về phe người Pháp chẳng xảy ra chuyện gì lung lay hay ầm ỹ. Các ông ra ứng cử ngồi từ bi từ tại trên ghế như những ông bụt ốc cả (ngồi trước đi thì vừa). Mà cử tri của họ vừa đàn bà vừa đàn ông cũng lặng lẽ đến bỏ phiếu vào hòm rồi lại lững lờ quay đi. Tuy vậy, những xe ô tô của các ông bụt ốc cũng đi đi lại lại tới tấp để đón cử tri đến phòng Thương mại và đưa cử tri về nhà.

Về phe người Nam thì vui vẻ lắm; và nhiều chuyện lắm, vì có hai ghế mà những bốn ông cũng muốn ngồi. Giá biết nhường nhau, hai ông ngồi và hai ông đứng, thì làm chi có chuyện.

Bốn ông ấy theo thứ tự A. B. C. là: Ông Phạm Lê Bông, bán pháo và chủ báo. Nếu ông ta có chủ tâm buôn áo nữa thì ông ta sẽ thành một bài thơ từ tuyệt ngay. Chẳng hạn:

*Phạm-Lê-Bông bán pháo
Chủ nhiệm hai tờ báo
Xứ Sở với Nam Cường
Hồi bao giờ buôn áo?*

Ào đây là áo quan. Mà áo quan là áo trào

Ông Phùng văn Mậu, bán đỉnh đồng ở phố hàng Đồng, có nhiều. Và có nhiều đưng cung phiếu với ông Phùng văn Cường bán sơn tác-kê Trông hình thù ông này cũng na ná giống con tác-kê. Giống tác-kê cả cái cưỡi dip đôi của ông ta nghe như tiếng tác-kê, tác-kê, tác-kê. Và cái đức linh bâm chốt của ông ta cũng giống tác-kê nhất. Bám chặt lấy cử tri.

Ông thứ tư và cuối cùng là ông Lê Thuận Quế, con nhà đại phú thương Lê Thuận Khế. Ông ta có nước da quế, có lẽ vì một mả tên là Quế.

Còn diên mạo ông ta thì gần hệt diên mạo một dân Nam Dương quần áo.

Đó là những nhà ứng cử Còn những nhà bảo cử thì phần đông là các bà các cô. Thôi, từ nay các bà các cô đừng kêu gọi nữ quyền! Bà nào muốn có quyền bỏ phiếu như đàn ông chỉ việc đi buôn để đóng thuế môn bài sáu chục một năm trở lên.

Lần này là lần đầu các bà được cầm lá phiếu tra vào cái hòm. Nhưng đừng tưởng vì thế mà các bà bỡ ngỡ. Các bà thạo đạo đức, thao như đàn ông và có lẽ hơn đàn ông nữa. Vì đàn ông chỉ biết bỏ phiếu. Đàng này các bà lại biết mở lá phiếu ra rồi mới bỏ. Như thế cái ông được các bà bỏ vào khe hòm sẽ yên lòng không lo các bà phản thủng.

Vì phản thủng thì bao giờ cũng có, mà không phải chỉ đàn ông mới phạm tội điều ấy. Tôi được biết câu chuyện khá buồn cười: Một bà được ô tô đến đón đi bỏ phiếu. Bà ứng dụng, đĩnh đạc bước lên xe. Đến cửa phòng Thương-mại, bà hỏi:

— Thưa ông, tôi hỏi khi không phải, ông là ông nào?
— Thưa bà, tôi ông X. (tôi không làm quảng cáo cho ai hết).

Bà kia vội kêu:
— Ấy chết! Tôi đã trót nhận lời bỏ phiếu cho ông Y. mất rồi. Ông bằng lòng vậy, để tôi bảo ông Y. trả lại ông tiền đàn xang nhé.

Lại một chuyện nữa: Một thiếu nữ tám lần vác môn bài vào bỏ phiếu. Không rõ mỗi cái môn bài và mỗi lá phiếu giá buôn và giá bán là bao nhiêu. Và cô kia được lại bao nhiêu (một bài tính đồ khó giải), mà chịu mất công đi đi về về nhiều lần thế?

Đã thấy phụ-nữ An-nam ghe chưa? Thế mà không hề họ ứng cử hội viên, nghị viên thì thực ngày thơ quá!

Số các thiếu nữ đi bỏ phiếu cũng

không nhỏ. Tôi được mục kích một việc xảy ra giữa (lại giữa!) cử tri và ứng cử gia. Tôi đứng nơi chuyên với một người bạn. Một ông tươi cười tiến đến thì thăm mấy câu. Bạn tôi vội đáp:

— Thưa ông tôi có bầu biếc gì đâu! Cháu nó đi bỏ phiếu thôi đấy chứ!

Ông kia tưởng bạn tôi nói lời mỉa, quay đi lầm bầm: « Có lẽ nó định lên mặt thúi bà với mình chăng? » Tôi cũng tưởng thế. Nhưng một lát sau, một cô rất xinh đẹp và chỉ vào trạc mười bảy, mười tám tuổi, từ phòng Thương-mại bước ra. Bạn tôi trở bảo tôi:

— Cháu đấy! Nó vừa bỏ phiếu xong.

Bây giờ tôi mới tin là bạn tôi thành thực.

Có cử tri phụ nữ thì lẽ tất nhiên phải có những viên « phò tá » đàn bà hay con gái cũng được. Nghe như họ làm việc đặc lực lắm.

Ông Phạm Lê Bông lại có cả một bộ tham mưu mà ông lập ngay hôm cao phòng Thương-mại. Trong họ có một số đồng các bà các cô, và có cả ông... Phạm-Tá, cánh tay trái của ông Phạm Lê Bông (cánh tay phải vì ông Tá là đảng viên đảng Xã-hội, còn cánh tay phải của ông Bông thì cố nhiên là ông Bông rồi, hay là phao của ông ấy cũng vậy).

Ông Tá giữ tới lại phần trần:
— Tôi giúp ông Bông là lấy nhân danh một nhà thương mại. Còn về tư tưởng chánh trị thì vẫn... phải đổi nhau như thường.

Ông Tá rõ khéo lời thôi! Lấy nhân danh gì mà giúp nhau chẳng được!

Tôi viết đến đây thì vừa nhận được tin ông Phạm Lê Bông, và chủ một mình ông ta đặc cử. Pháo nổ dữ, và tay trái làm việc cũng dữ.

Còn sơn con Tác-kê thì có lẽ không được dính lắm.

Nhị Lĩnh

Đoàn Ảnh Sáng

Ban Kiểm sát

Biên bản ban kiểm sát
hợp ngày 23-8-1938

Theo tờ đặt của ông Trưởng-ban, ngày 21 Mars 1938.

Năm 1938 ngày 23 Mars, hồi 8 giờ tối, ban Kiểm sát đoàn Ảnh Sáng đã đến nhà riêng ông thủ quỹ Nguyễn tương Long số nhà 18 phố Amiral Courbet để khám những chứng chỉ thu và quỹ hội, có những ông này đến dự:

M.M. Nguyễn tương Phụng, Nguyễn văn Thành, Nguyễn phú Lưu, Lương ngọc Hiến.

Vắng mặt có giấy khiếu: ông Đào văn Nhuận.

Giấy má số sách — Những giấy má chứng chỉ chi thu đều đúng cả, số sách bán ban đã yêu cầu ông thủ quỹ cho thu ký kế toán làm lại như mẫu số của ban ban đã gửi lại. Trong mục « chi » ban ban có yêu cầu ông thủ-quỹ để riêng tiền ký quỹ nhà điện 6p.50 vào *compte provision* vì tiền ấy không phải là tiền chi ra.

Tiền quỹ của đoàn — Tình hình quỹ của đoàn đến ngày 23-3-38 như sau đây:

Tiền gửi nhà Pháp-hoa ngân hàng (*compte courant n° 4976 du 7-3-38*) 1.700\$00.

Thất tiền tại quỹ có:

43 cái giấy	1\$	=	43\$00
1	—	20,	= 20,00
21	—	5,	= 105,00
1 đồng	0,50	=	0,50
15	—	0,10	= 1,50
2	—	0,20	= 0,40
8	—	0,01	= 0,08
			170\$48

Ban ban có nhắc ông thủ quỹ liên thanh toán hai việc:

Ngày hội ở rạp Majestic và ngày bán hàng Gò-đà, ông thủ quỹ có bừa chi độ nay mới sẽ thu về.

Ban ban xin thành thực cảm ơn ban Quản trị và liệt ban đã để ý đến những lời thỉnh cầu trong các tờ trình trước và chỉnh đốn lại công việc tài chính, mong

KỶ YÊU ÁNH SÁNG

rằng từ nay công việc khám xét số sách sẽ dễ dàng và công việc bút toán sẽ hoàn hảo.

Đông 9h30 các hội viên ban Kiểm sát giải tán, ghi những công việc và biên bản này để trình ban quản trị cho ý kiến.

Làm 3 bản ngày 23 Mars 1938

Trưởng ban
Ng-tướng-Phụng

Hội viên
Lương ngọc Hiến
Nguyễn phú Lưu
Nguyễn v Thành

Kính mời các bạn gái gia nhập Ủy ban Phụ nữ Đoàn Ảnh Sáng

Hội đồng quản trị Đoàn Ảnh Sáng trong buổi họp ngày 8 Mars, đã ấn định việc lập một Ủy ban Phụ nữ, để ứng dụng vào mọi việc của Đoàn khi cần đến (tuyên truyền, tổ chức, lạc quyền, cò đồng, v.v...)

Vậy kính mời các bạn gái ở Hanoi mau mau ghi tên vào Ủy ban Phụ nữ, để cùng chúng tôi, nhận lấy một phần trách nhiệm trong công cuộc xã hội của Đoàn.

Xin biên thư tới Văn phòng Đoàn Ảnh Sáng số 28 phố Richard.

Chớ khi được đồng các bạn ghi tên, chúng tôi sẽ chiêu tập kỳ hội họp đầu tiên.

Đoàn Ảnh Sáng kính mời

Phiếu hội viên hạng Chủ trì của các bạn đã đóng tiền năm 1938 hiện đã làm xong, nhưng không thể gửi đến các bạn luôn một lúc, vì nhiều

Xin các bạn đến Đoàn số lấy giúp cho. Suốt ngày, lúc nào cũng có người thừa tiếp.

Văn phòng Đoàn Ảnh Sáng
Số 28, Phố Richard — Hanoi

PHÒNG TÍCH

1 là cơm no rượu xây với bầm tình giục { nên bị bệnh gọi là
2 là ăn no đi ngủ, bay ăn no đi tắm ngay { Phòng-Tích

khí đầy hơi, khí tức ngược, chán cơm, không biết đói, ăn chậm tiêu, bụng tức bình bịch. Khi ăn nóng rồi thì hay ợ (vỡ hơi hoặc ợ chua) thường khi tức bụng khó chịu, khi đau bụng nổi bùa, khi đau lưng, đần rần trên vai. Người thường mỗi một, buồn bã chán tay, bị lâu năm sắc mặt vàng, da bụng sọc. Còn nhiều chứng không kể xiết.

Một hai thìa để chia hoặc khô ngày
Liều một bát uống 0p20 Liều hai bát uống 0p40
VŨ-BÍNH-TÂN An từ kim niên năm 1926 178 bis Lachtray HAI-PHONG
Đại-lý phát hành toàn tỉnh HANOI; AN-HA 13 hàng Mã (Catoire) - HANOI
Đại-lý phát hành khắp Đông-dương: NAM-TÂN 100 phố Bonnal - HAI-PHONG
Có tỉnh 300 Đại-lý khắp HANOI và các tỉnh TRUNG, NAM, BẮC-KỶ và CAO-MIÊN, LAOS

SÁCH

«Ecole de France»

của Trần Văn Tung

ECOLE DE FRANCE là một cuốn sách chữ Pháp, gồm những bài tóm tắt các bài diễn thuyết về văn chương ở trường Đại-học Đông-dương trong hai năm 1936 và 1937, với những bài khảo luận về một vài danh sĩ Pháp như Paul Valery, André Gide, Jules Romains v.v. mà ông T. V. Tung đã viết đăng trên các báo.

Tác giả có chủ ý truyền bá cái tư tưởng Pháp trong thanh niên ta, và làm cho chúng ta gần gũi cái tư tưởng ấy. Trong một bài tựa mà không có cái gì người ta không nói rồi, ông học chúng tôi trong Bertrand có bản đến sự bản không, bỡ ngỡ của thiếu-niên ta đi tìm lý-tưởng, và ông nói đến tinh thần của nước Pháp như một cái suối để chúng ta tìm nguồn. Thật, giới thiệu tác phẩm của các nhà danh sĩ Pháp là một sự rất hay và rất cần cho chúng ta bây giờ. Phần nhiều, các thanh niên chúng ta, nếu không chịu đọc sách rộng, chỉ biết các văn sĩ của nước Pháp qua những sách vở hay bài làm của nhà trường. Với cái lối học vụn vặt của chúng ta, ở nhà trường, — với lại bị cái học bên này làm chúng ta đi lầm đường — chúng ta chỉ biết a-dua, hay lán thành cho xong các chuyện. Không mấy khi, còn là học trò, chúng ta dám tỏ bày những ý kiến thành thực của chúng ta. Tôi nhớ lúc còn ở trường mà có nhiều bạn như thế tôi chẳng hiểu một tí gì về cái học của Cornelle hay của Brunetiere chẳng hạn; vậy mà khi làm bài, chúng tôi vẫn tán thưởng nhiệt liệt như thường. Đến lúc ra ngoài, xem nhiều bài giấy tôi mới rõ được cái hay của Fontaine hay của Racine. Và bây giờ mới giãi thâu thành thực mà suy xét trong sự yên ghê các nhà văn sĩ trước kia mình cứ phải khen

Trong quyển «Ecole de France», ông T. V. Tung nói về gần hết các danh sĩ Pháp trong hai thế kỷ XIX và XX. Ông trình bày sơ lược cái thân thế, các tác phẩm và tư tưởng của các nhà văn ấy. Đó là những bài khảo luận nhỏ nhỏ, cho chúng ta một báo quát về cuộc đời và hành vi của các danh sĩ Pháp.

Quyển «Ecole de France» không cho chúng ta biết điều gì mới. Người đọc được thấy những ý nghĩ mà chúng ta đã có nhiều dịp được xem trên các báo, hay các sách nói về văn chương Pháp. Đó không phải là một điều đáng trách, và tôi thấy rằng những lời phê bình của tôi không có định đả kích đến ông T. V. Tung. Tôi chỉ tiếc rằng ông không cho chúng ta biết nhiều về ý nghĩ riêng của mình, chỉ thấy rằng có rất ít «ông» trong cuốn sách đó.

Với quyển này, người ta mong rằng tác giả sẽ tỏ bày những điều phân đoán, và phê bình của tác giả nhiều hơn.

Thạch-Lam

VAN CHU'O'NG

TÔI VIẾT «BÌ VỎ»

NĂM ẤY tôi mười sáu tuổi, hết hạn tù, được tha. Mẹ tôi lên tận nơi đón tôi. Nhưng chúng tôi không về Nam-dinh — quê hương của chúng tôi — mà giết nhau ra Hải-phòng.

Khi tôi đi tù, đoán tang thầy tôi, mẹ tôi bước đi một bước nữa. Nên lúc rời bỏ cái tỉnh đã chừng kiến bao nhiêu việc không hay kể tiếp phần tan gia đình tôi, sự ngậm ngùi của mẹ tôi bắt tôi nghĩ đến lòng héo hắt của một người đàn bà cái giá trước sự kính bĩ, và rúng của họ hàng nhà chồng, và trước sự ghê tởm của mọi người quen biết đối với con mình, mới một đùm tuổi mà đã trải hết lao này sang lao khác.

Hôm đó, trời thu trong và sáng. Con tàu chở chúng tôi lướt trên một giòng sông lặng lẽ giữa những ruộng xanh ngát.

Ra Hải-phong chúng tôi càng khổ sở. Trông vào vài hào làm vốn buôn trâm cau, mẹ con tôi được bữa sớm mới bữa tối. Lắm phen, luôn mấy hôm, chỉ một bữa cháo lợt lờng.

Bao nhiêu ngày tháng, bị câu thúc thân thể và bắt buộc phải làm những công việc bản thủ, nặng nhọc quá sức mình, tôi tưởng khi thoát khỏi cảnh tù tội đây ừ ấy sẽ sống một sự no ấm hơn... ngờ đâu!

Vì thế, xác thịt tôi dần suy nhược; ốm cái ngực thỉnh thoảng đau chói lên, tôi cảm thấy đời tôi đã bị rút ngắn đi, và một ngày rất gần kia sẽ hết! Thế là tâm trí tôi bị một âm ảnh ghê sợ, khủng bố: «chết!»

Chết! mỗi lần nhắc đến cái chữ ấy tâm ấy, tôi thấy, trời ơi! sao mà chung quanh tôi vật gì cũng sang sủa, đẹp đẽ thế! Hết thấy đều kêu gọi lòng ham sống của tôi!

Tôi chết đi, mới mười sáu tuổi, sẽ làm cho mẹ tôi đau đớn biết chừng nào! Và trong cái phút cuối cùng của một đời sớm tắt ấy, tôi sẽ quên quay như con bướm non bị hai ngón tay giữ tợn kẹp chặt, vừa

lúc nó mới đánh thấy mùi nhị hoa thom ngát.

Những lúc lo sợ, bối rối, đau đớn quá, trong tâm trí người ta hay nảy ra những ước muốn khác thường. Tôi chỉ muốn sẽ có một cái gì để an ủi mãi mãi mẹ tôi, và để tỏ lòng tôi mến tiếc và thương nhớ những người và vật đã làm tôi vui thích đến say mê.

Ngứa là tôi phải để lại một cái gì tinh khiết của hồn, xác tôi cho cõi đời mà tôi yêu mến!

Ý quyết viết tiểu thuyết thu thời trong trí tưởng tôi mỗi ngày một mạnh mẽ thêm, lan rộng mãi ra.

Khỉ ăn, khi chơi, khi ngủ, lúc nào tôi cũng nghĩ viết: ở nhà, ngoài đường, trên vỉa hè, ở ghế vườn hoa, dưới gốc cây, đầu đầu cũng là chỗ tôi mơ tưởng đến viết; có một xu, một trinh nào tôi cũng mua giấy để viết; không có tiền mua sách báo, tôi đọc những báo hàng ngày ở phòng của một hội Ai-hữu kia mở cửa từ 7 giờ đến 9 giờ tôi để xem cách viết của người ta.

Nhưng, tiền càng ngày càng hiếm, tưởng không còn bao giờ lọt vào túi tôi nữa, và trời về tối càng rét dữ dội với những ngọn gió thổi buốt và những mưa dầm dãi ghê sợ.

Mẹ tôi đi Vinh để tôi ở nhà với ông chú dưỡng. Trước khi đi, phải vay cho chúng tôi tam ngày gạo và một món tiền chi tiêu không quá bao nhiêu.

Đã lâu lắm, mới có sẵn một thạp gạo ở trong nhà Ông chú dưỡng và tôi, bị khiêu khích Không ngày một bữa nữa!

Vì chúng tôi tin rằng, vào tối Vinh, vay mượn được tiền, mẹ tôi sẽ nào chả sớm gửi ra.

Chúng tôi đã thất vọng và lo sợ

và càng khổ sở vì đời! Hơn mười ngày rồi, mà chẳng thấy thư từ gửi trong đó gửi ra.

Tôi còn nhớ, nhớ rõ rằng làm những đêm mưa gió lạnh buốt, trong một căn nhà tối tăm và ran lén những tiếng muỗi vo vo, trên một cái phản lung lay, hai thân hình nhọc lả đói, rét và buồn, co rúm trong một mảnh chăn rách mướp. Ông chú dưỡng tôi và tôi không ai nói với ai nửa nhời vì không đủ sức mà nói, và cùng cảm thấy tiếng nói lúc bấy giờ chẳng có ý nghĩa gì hết, chỉ làm đau tủi thêm hai con người muốn sống mà không có gì để nuôi sống.

Và sự yên lặng ấy để tôi ra rằng chúng tôi đã đau đớn vì sự cực khổ ghê sợ của vợ chồng người thuê nhà bên cạnh.

Anh chồng thất nghiệp, hay uống rượu. Chỉ vợ, một mặt bán hàng gì cũng được; không còn cha mẹ già, nhưng đông con! Chưa đứa nào quá mười ba tuổi, khôn ngoan chút gì để làm đỡ việc.

Bữa có bữa không, rách rưới và ốm yếu, cũng như chúng tôi. Nhưng vợ chồng nhà họ luôn luôn cần cầu, daya nghiêm, chửi rủa và đánh đập nhau. Đã hơn một lần, anh chồng bị vợ si và quá tàn tệ phát uất lên, chực thất cổ và đâm ao mấy đứa bé!

Bỗng gần về sáng, đêm thứ mười hai, một người riu lười kêu gọi chúng tôi. Chúng tôi bỏ chuang dậy. Trời ơi! Mẹ tôi đã về! Mẹ tôi về với hai sợi trâu về mà ông chú dưỡng tôi và tôi ưỡn đến gặp gỡ lung một khiêng vào nhà được.

Từ ngày đó, bụng tôi không đến nổi còn cáo quá như trước kia. Và, tôi đi để xem cách viết của người ta.

Điền mua giấy đó mẹ tôi cho tôi những hôm lười nhiều. Tôi không cần phải hối, mẹ tôi cũng đưa, vì mẹ tôi không nỡ trông hai con mặt trời ló đờ như ướt át trước một tí giấy đã kín chữ.

Mấy trường hợp tôi đã viết xong từ lâu, và phóng sự tiểu thuyết «Bỉ Vỏ» trải bao nhiêu ngày tháng đã dần xếp kỹ càng trong đầu óc tôi.

Thưa mẹ, người mẹ hiền từ của con, thưa các bạn, những bạn yêu cầu của tôi, «Bỉ Vỏ» đã viết xong rồi!

«Bỉ Vỏ» đã viết xong trên một cái bản kẻ bên khung cửa trong ra những vũng nước đen ngẫu bột và một chuồng lợn ngập ngựa phân tro; «bỉ vỏ» đã viết xong trong một căn nhà lụp xụp ứ đến chấp tối là ran lên muôn vạn tiếng muỗi; «Bỉ Vỏ» đã viết xong trong một đêm lạnh lẽo, âm thầm mà mọi vật như đều run sợ vì lòng thương yêu của một đứa trẻ ham sống rạo rạt tươi rộ lên cùng với những bụi mạt trần thia.

Thưa mẹ, người mẹ hiền từ của con, con xin cúi đầu dâng «Bỉ Vỏ» cho mẹ với cả một lòng kính mến trong sạch của con; và xin tặng nó cho các bạn với tất cả cảm tình đầm thắm tươi sáng của tôi.

Nguyễn Hồng

BÉO... GẦY

Đàn bà béo quá không thể nào có hình vẻ đẹp được, người nom chóng già, mặc quần áo tăn thời rất chường mắt. Muốn như bớt cân đi các bà hãy dùng thuốc **THANH-THÂN-HOÀN P. E.** mỗi tháng bớt ít nhất được 5 kilos. **THUỐC NƠ VŨ (globules mamillaires)** làm cho vú rắn và nở ra, cốt để tôn và đẹp của bộ ngực. Chỉ 10 ngày thấy hiệu nghiệm. Thuốc làm gầy và nở vú trên đây của **MỸ-VIÊN TAMINA** bên Pháp chế ra. Cam đoan không hại tí vi, mỗi thứ giá 1p50

Bán tại hiệu:

Đào-Lập

97, Phố Hàng Gai, Hanoi

Hạt sạn

Nhăm to

V. B. số 474 trong bài « Vụ hành hạ hai em »:

« Nguyễn văn Minh, Phạm thị Việt là vợ và các con là Nguyễn thị Sáng, Nguyễn văn Quang, Nguyễn thị Ngà đều có mặt trên ghế bành ».

Nguyễn văn Ngà thế nào cũng sẽ kiện V.B. vì đã vu cáo cậu là gái giả trai hay là trai giả gái, cũng vậy.

Cò khán hộ đi đâu?

V. B. số 475, trong bài « Khâu trái tim bị đâm thủng »:

« Sau hôm khâu quả tim, người bị thương còn nói: « Tôi sẽ lại đâm lòi cho mà xem », nhưng bảy giờ thấy bớt khó chịu, người bị thương gọi cò đỡ to sự ham sống ở côi đời ».

Sao người bị thương này lại gọi « cò đỡ ». Hay là ở Pháp, học khoa hộ sinh rồi cũng lại làm việc khâu hộ?

Trộn sà-lách

V.B. số 477, đầu đề của một bài tương thuật trong mục việc vặt « Hanoi »:

« Hà-giang, nước Thụy-sĩ của xứ Bắc-kỳ ».

Thế thì « Les quatre cantons » hẳn là bốn tổng của nước An-nam.

Cái gì?

P.N. số 5 trong bài « Yêu và ghen »:

« Cò đầu thì phải thì vị ấy trở đi, ngực cô thường hồi hộp phập phồng, má cô háy háy đỏ, mắt cô chiếu những ngời điểm... »

Mắt « chiếu những ngời » điểm lễ là chiếu cái quả gì thế?

Ngốc!

Cũng số báo ấy, trong mục « phé binh »:

« ... Một đứa vò học bỏ còi từ sớm, ngày ngày lấy dũa hề, xỏ cưa làm nhá, lấy sấu ở các phố, cá ở hồ Hoàn kiếm làm cơm, đêm lấy gạch làm chiếu, giầy làm chăn ».

Lấy « gạch » làm chiếu thì thà cứ nằm đất càng khô cứng lưng. Thằng « ma cá bống » này thiếu kinh nghiệm rồi. Mà sao nó ăn nhiều cá thế? Mà lại cá ở hồ Hoàn-kiểm nữa!

NÓI CHỮ « LÒNG »

— Mày làm nước mắt « chi »?
— Tao làm nước mắt « chi » đấy.

Ngoong niu cả nười nại!

Thời Vụ số 14, trong bài « Lời tuyên cáo »:

« Một bọn giàu nòi chi biết tìm cách đèo gọt thêm đồng bào... »

« Giàu nòi » là tiếng lối ngoong. Mà lối ngoong nà tại nười cừng. Còn viết ngoong nà tại sao?

Hơi « cười »

Cũng số báo ấy, trong bài « Làng tôi »:

« Thêm vào sự nhớ bản ấy, chúng quanh tập lều của họ chỉ là một đám đất bùn lầy phân tro, mùi hôi thối xông lên sáng sủa... »

« Sáng sủa » như trận cười ròn? Thế thì vui thật đấy!

Phúc đức quá

T. T. T. Bầy số 200, trong truyện « Bụi Thời gian »:

« Thuở còn thơ ấu, cha tôi quanh năm mặc sang Lào, sang Mên theo duôi về doanh nghiệp phải tôi ở các quán trọ hàng xóm... »

Còn « thơ ấu » mà « cha tôi » đã biết đi buôn, và nhất là đã đẻ được ra « tôi ». Thế thì « cha tôi » có tốt phúc không?

Ngựa - chó

Cũng số ấy, trong truyện « Sau cơn giông tố »:

« Thường đã xách một thùng nước đến, Jocky thế ngay câu lưỡi dài và đỏ mềm, mài lía trên mũi nước... »

Tuy thấy lấy lưỡi liếm để uống nước, độc giả cũng nên nhớ Jocky đây là một con ngựa, mà vì chưa trông thấy bao giờ tác giả đã phải mượn tạm con chó làm mẫu để diễn tả đấy thôi.

HÀN ĐÀI SẠN

VUI CƯỜI

Của T. Cười

Ông thông giỏi

Một hôm kia vào ngày rằm, ở điện cây táo, âm nhạc đã nổi lên một cách hoan hi, hừa với ta bao sự rêu rang của « nữ kỹ thành binh » sắp diễn ra trước mắt.

Thế là bóng có đã nhập vào rồi, dương đảo đầu lía lía, rồi bỗng đứng lên và nhảy hết bên lại bên hữu. Những bước chân nặng nề nên trên chân thỉnh thỉnh như trống cạp. Chẳng may thế nào có vấp... (tay thành van lạy)... tều ra đấy. Một nghệ sĩ trong ban âm nhạc thấy vậy, vội nấn cung đờn và hát chầu vẫn râng:

— Nước này (a a... a) là nước ở (i...) đâu... Phải chăng nước ở (á a...) sông Ngâu (á... á)...chảy (a...) về...

Khuyen

L. T. đến chơi với X. X. hỏi: — Thằng bé mới đẻ bác đặt tên là gì?
X. X. — Tôi đặt tên cho nó là thằng Đểu.

— Ấy chết, sao bác lùn thân thế, nhờ về sau cháu nó làm đến thống phán, có phải nười ta gọi nó là thông đểu không?

— Ở nhà, tôi thật rõ dai.

Của T. Băm, Hanoi

Tiếng mẹ đẻ

THẦY GIÁO — Tại sao người ta không gọi là tiếng « bố đẻ » mà lại gọi là tiếng « mẹ đẻ »?

TRÒ GIÁO — Thưa, vì ở nhà người mẹ hay nói nhảm.

Mấy lần?

CON — Mơ ơi, mẹ đẻ mấy lần mới thành con hở mẹ?

MẸ — Ở hay? Sao mà hỏi đỡ thế, một lần chứ còn mấy lần nữa.

— Thế sao lúc này bố Đoàn nói chuyện với mẹ rằng bà ấy đẻ bảy lần mới được thằng Đốp?

Một câu

— Lúc nào vợ tôi nó nói « tam bành » lên, tôi chỉ nói một câu là im ngay.

— Bác nói thế nào?

— Lay mẹ, tôi xin lỗi mẹ.

Của N. C. Chúc, Hà-yên-quyet

Cái « thông phong ba đời »

A — Nhà tôi có cái thông phong ba đời mà không hỏng.

B — Vô lý, hai đời đã chắc được chưa?

— Này nhớ: ông tôi ra hàng mua cái thông phong một xu, về đến sân đưa cho thầy tôi rồi phải cầm chết ngay! Thầy tôi cắt đi. Được mấy tháng thầy tôi lại chết! Cái thông phong ấy lại về tôi... Thế có phải là ba đời không?

Của N. Thu, Hanoi

Thao tinh

NGƯỜI LÀM MUON — Ông bảo làm xong ông sẽ cho năm ba xu, một hào. đến lúc xong ông già được mỗi một hào thế này á?

ÔNG CHỦ, ngạc nhiên — Chứ mấy?

— Những hào làm kia mà!

Của T.H.T

Có hiểu

— Sao ngày giỗ, bác lại mang cò đầu về hát?

— Ấy, bác không biết, bần phân làm con là phải chiều cha mẹ. Khi sinh thời, cha tôi thích hát cò đầu. Vậy sự cũ cũng như sự sinh, tôi đàn cò đầu về thờ đi là để chiều lòng cha tôi, và tỏ ra là một người con có hiếu thôi.

Của H. An, Hà-bình

Đồng vé

Đến giờ tàu về, tiếng còi rúc ở đường xa, hành khách ở hết người sân ga. Có một người đàn bà ra chậm, vào đến ga, hỏi: hỏi hơi hải nhìn vào cửa lấy vé không trông thấy người bán vé đâu. Mà tại lại gần đến, thành chị ta càng vội vàng cuống quít, rồi chỉ tay gọi: Ở ông ký ơ, ông đi đâu rồi, ông ắp cho tôi một cái không tàu đến nơi rồi.

— Khi anh trông thấy một người ăn mày rên thì anh phải làm thế nào?

— Con phải bảo người ta im đi không có đội xếp bát.

Thuốc Lậu Bào - An

Là một thứ thuốc gia truyền uống vào không vật vã mệt nhọc (và hại sinh dục như những thứ chích bằng ban miêu, thủy ngân, (đần bà có thai cũng uống được) chỉ đó 5, 6 tiếng đồng hồ đã thấy kiến hiệu, thấy đỡ rồi chẳng bao lâu mà khỏi nên đã được nhiều anh em chị em trong Nam ngoài Bắc tin dùng, cả đến người Tây nười Ta cũng công nhận là không đâu bằng. LẬU MỚI MẮC, tiêu tiện tức, buốt, xót, lấm mủ nên uống đàng số 14 giá Op60 một ve. — MẮC ĐÀ LẬU - tiêu tiện thông, không buốt, ít mủ, có người sáng đây mới có một tỷ (goutte millitaire) nước tiểu thì đục và lấm vằn (filaments nên uống, đàng số 15 cũng Op60 một ve

BẢO - AN - ĐƯỜNG - 22bis Route de Hué - HANOI

Lần thứ nhất xử ta có kiện

Chemisette dep :

CHEMISLETTE

ESTIVALE

Le riot de 1938 !

Các nha buôn nên hỏi ngay tại nhà chế tạo

Manufacture CỤ GIOANH

63-70, Rue des Eventaill, Hanoi

Maison fondée en 1910

CON BÒ MUỐN... BẾ BẢNG CON NHAI

Bên bờ cỏ, một cô Bò Cái
Nhìn xuống đầm, thấy Nhai tí hon,
Xinh xinh, mình mảnh, lưng thon.
Vóc tầm thanh thú, nhẩy bon nhẹ nhàng,
Trông như một cô nàng yêu điệu.
Với hình mai, dáng liêu thướt tha.
Nhìn người, lại ngẫm đến ta,
Nặng nề, to lớn như là voi nan,
Đáng đi đứng kệnh càng chậm chạp.
Rõ là tuồng thịt bắp, vai u.
Sao mà cục kịch, bỉ thô.
Hỗ danh cô lốc cô lờ với đời.
Bò quyết chí tìm tòi phương phép,
Sửa sang cho nhỏ đẹp hình dong.
Cho mình thật đầy lưng ong.
Dẫu rằng lớn của hao công cũng đánh,
Bên trước hết ép mình nhện dơi,
Cho tấm thân ngày khỏi béo quay.
Rồi ăn cỏ đắng, lá cay,
Bề cho bắp thịt mòn gầy bớt đi.
Nhờ các bạn đồng quê ngẫm họ,
Xem thân hình đã nhỏ đi chưa.
Bạn rằng: « vẫn lớn như xưa »,
Bò càng cố chữa, thử chờ hôm sau...
Nhưng bạn vẫn lắc đầu: « chưa chuyền! »,
Cô Bò càng cố nhịn. Than ôi,
Dần dà, ngày một ngày dôi,
Bò lành, chữa hóa bò toi! Chán đời!

Ý tác giả viết bài này tặng
Những bạn nào số nặng bớt đi... cần.
Muốn thành yêu điệu thanh tân
Nỡ làm dây dợ cho thân gầy còm...

Tú Mơ

Làm đàn

(Tiếp theo trang 10)

« Một hôm, trông đình làng nổi
đờ hồi. Họ mới bắt tôi ra xit một
vụ kiến mất gà! »

« Người mất gà là một ma gậy
gò công còn như một cây nira khô.
Người bị ma là ăn trộm gà, là một
anh trai, xưa nay nổi tiếng là « cừ
lấy không gà, chó của người để
ăn, nhất là đến kiếp sau làm trâu
để kéo cày trả nợ cũng được »
(theo lời hân khoe).

« Con mụ gậy khai :

« — Tự nhiên sáng ra thấy mất
mà hàng xóm có anh ấy hay đi ăn
trộm gà, thì, bầm cu lớn, con xin
quyết là anh ấy đã lấy của con ! »

« Bác tôi :

« -- Chị nói có lý lắm. Đến ai thì
cũng phải « quyêt » như thế.

« Anh kia khai :

« — Con mắc tiếng là « ăn trộm »
Oan thật lây trời. Nhưng hãy cứ
tạm thì dụ rằng con là ăn trộm
chuyên môn ! Thế ngộ hôm qua
con ốm không đi ăn trộm được thì
sao ? Nó đã tình nghi cho con, thì
xin cho tuần về nhà con khám
xem có lòng gà hay không ! »

« Bác tôi bảo anh trai :

« — Anh này nói cũng có lý sự
lắm. Vậy thì hai người có bằng
lòng cho đi khám nha chăng ? »

« Mụ kia :

« — Bầm, nó uống máu không
tanh. Mấy cái lòng gà ranh ấy nó
còn từ gì mà không ăn cá rồi ! »

« Sau khám nhà anh trai, không
(hãy có vết lòng gà.

« Bác tôi liền xử hoa ! »

« Anh trai bầm :

« — Thế còn cái việc nó đã chửi
con ? »

« Mụ kia cãi :

« — Tirc quả ai mà nhìn chửi
được ! »

« Mụ chửi may mấy câu? Chửi
nhiều lắm? Được! Thì nó chửi
nó nghe! Anh hãy nghe tôi: cho
nó chửi, chửi lắm chỉ một hôm!
Nó đánh đá lấm thì ngày sau con
nó khô nhiều! Còn chị kia, thôi
không được chửi nữa. Mất có một
con gà, được chửi người ta mà
không phải tù, thế là hả tâm rồi.
Nghe chưa ? »

« Hai người cùng hi hỏ, vì ai
cũng được « cừ » bênh ! »

« Việc này có lên phủ rồi cũng đến
xử như bác tôi mà thôi. Có cái
khác là mụ kia sẽ bán cả ruộng
lợn kèm với tiền gà đi để lấy tiền
đi kiện. Còn thằng kia thì bán
nhà đi để theo kiện.

Ông Phó lại gãi gù :

— Nhưng nào đã xong đâu !

« Vài hôm qua. Vào lúc chín giờ
lối, thằng trai lễ mễ xách một đôi
gà thiên vào « tạ » bác tôi. Nhưng
bác tôi đuổi nó với gà của nó ra
ngõ. Đến sáng sớm hôm sau, con
mụ gậy gõ, giồng ngược cây chuối
đầu nhà mụ mà chửi từ lam, từ
đại đũa nào đã lấy trộm đôi gà
thiên bèo nục của nó.

« Mà đôi gà ấy, nó đang dở béo
thêm để đợi ngày đem vào tạ
« cừ » ! (theo lời nó) »

Ông K. vui vẻ hỏi ông phó :

— Tôi không hiểu câu chuyện
này bèn vực cái thuyêt « Công -
Lý là con nhà thờ » của chú ở chỗ
nào ? »

Ông Phó đánh trống làng :

— Anh nghĩ cho kỹ thì sẽ hiểu !
Chỉ xin nói: bác tôi đã cố cho
Công Lý thành con nhà thờ ! Thế
cũng là Công Lý làm rồi.

Riêng tôi, tôi chỉ buồn cười mà.

Con trâu ốm

Văn giọng ông Phó kể, khi to
khí nhỏ :

— « Được ăn » ngang với « cho
ăn » là đệ nhất, nhì khoái của dân
quê. Mối họ ăn mà họ không đến,
cũng thôi. Họ có việc mà họ không
mới ăn, cũng thôi. Thành thử,
miếng ăn làm nhục đã dành, nó
lại đưa đến nhà pha nữa.

Nghe đến lũ trọc ngược đó, tầm
lúc, giận lạ, mà lại thương nữa...

Ông H. cười bảo tôi :

— Chú Phó có nói: lũ « trọc »
ngược. Vì ở làng tôi, những ông có
màu mặt, hay sinh chuyện nhất,
đều trọc đầu cả. Giàu mà keo cũng
có, hay là chân dơi dám câu kính
đến cả cái đầu, đến cả mọi người
cũng có.

(Còn nữa)

Trọng-Lang

Nếu quý ngài muốn đỡ tốn thời giờ và tiền bạc thì nên dùng một cây đèn manchon hiệu

N 827 — 200 bougies
1 litre dầu đốt sáng 18 giờ

N 828 — 300 bougies
1 litre dầu đốt sáng 12 giờ

N 829 — 500 bougies
1 litre dầu đốt sáng 10 giờ

PETROMAX RAPID

Đèn PETROMAX RAPID đã hoàn toàn đoạt một kỷ-lục mới trong kỹ-nghệ đèn manchon

KHÔNG PHẢI SÓNG BĂNG RƯỢU ALCOOL :

KHÔNG ĐẦY MỘT PHÚT ĐỒNG HỒ BÃ THẤP SONG CÂY ĐÈN :

MUỐN ĐỐT BẰNG DẦU HÓI HAY DẦU SÁNG CÙNG ĐƯỢC

Thiết là một thứ đèn cực tại Đức quốc hoàn toàn tiện lợi và bền bỉ vô cùng, xưa nay

chẳng có thứ đèn nào sánh kịp.

Đại lý độc quyền xứ Đông-Dương :

Etablissements **DAI-ICH** — 29, Bđ Tongdophaong, Chợ

Chuyên môn bán đủ các kiểu đèn manchon và đồ phụ tùng các nhà đèn.

THOAT LY

TRUYỆN DÀI của KHAI - HUNG

(Tiếp theo)

YÊM trả lời liền :
 — Sáng mai con có cả ba giờ « permanence »...
 Băm, ở lớp nhất bao giờ cũng có nhiều giờ nghỉ.
 Rồi, chừng để giờ tinh trác ăn của cha mẹ, Yêm nói tiếp :
 — Băm... với lại con về đề xin thầy mẹ cho chị Hồng... Hôm nọ không có con... thì chị ấy chết rồi còn gì.

Yêm thuật lại buổi gặp Hồng ở bên hồ Trúc-bạch, thêm thât vào cho câu chuyện trở nên ghê sợ, bí đát. Ông phán cổ giầu tiếng thờ dài, và lạnh lùng nói :
 — Sao mày không đề cho nó chết? Chết đi còn hơn là sống mà làm diêm nhục gia phong.
 Bà phán hăm hăm nhìn con :
 — Cả mày nữa. Mày cũng chết đi cho rãnh mắt tao. Tao không muốn có thằng con bất hiếu bất mục như mày!

Yêm rùng mình sợ hãi. Ngắm cặp mắt thù oán và nghi giọng căm tức của mẹ, chàng như đoán biết, như nhận thấy cái ác ý ghê gớm của một người đàn bà tàn nhẫn.

VIII

Hảo nấn nã ở chơi nhà hơn nửa tháng. Ở nhà để bệnh yem em, để an ủi và khuyên bảo em nữa. Nàng vẫn còn lo sợ. Câu chuyện định tự tử của Hồng lúc nào cũng lảng vảng trong óc nàng. Có đêm nàng mơ thấy em gieo mình xuống nước, khiến trong giấc ngủ nàng khóc òa lên.
 Nghe nàng thuật lại giấc chiêm bao, Hồng căm động và cười chảy nước mắt. Rồi từ lúc đó cho tới sáng hai chị em thì thăm nhau chuyện, sau khi đã lắng tai nghe tiếng ngáy đều đều của Tý và Thảo nằm ngủ ở hai cái giường kề gần đây : Hảo thừa biết rằng con đi ghê luôn luôn đề ý do thám chuyện nàng.

Một đêm nàng đã lợi dụng sự

do thám ấy : nàng nói những câu mà nàng cốt Tý và Thảo nghe rõ để chúng mách lại với di ghê. Nàng bầm cho Hồng hiểu ý định của nàng, rồi nàng đem những lời hơn lẽ thiệt ra nói với em, khuyên em nên đề cha được yên tuổi già trong cảnh gia đình êm ấm. Còn « cô », tuy không đề ra mình, nhưng đề ra dân em cũng một huyết thống với mình, thì mình có thể thành thực yêu gần như một người mẹ được, như một người mẹ thứ hai của mình.

Hồng toan cãi lại, nhưng Hảo bưng vôi lấy miệng nàng và nói tiếp luôn. Thấy thế Hồng nằm im đề mặc cho chị thuyết lý, đề mặc cho chị dạy những bài luân lý thông thường, những bổn phận con đối với cha mẹ và chị đối với em bé, dù là em khác mẹ. Mãi khuya và biết chắc chắn rằng Tý và Thảo đã ngủ say, Hảo mới bảo cho Hồng biết :

— Chị cốt nói cho chúng nó nghe thấy.

Hồng bật lên tiếng cười to. Hảo vội lay mạnh cánh tay nàng :

— Chết! Nhớ chúng nó thức dậy...

Nhưng hai người lắng tai nghe không thấy động đật gì hết : Trong sự yên lặng hầu hoàn toàn của ban đêm, tiếng ngáy vẫn đều đều và se se. Hồng thở dài bảo chị :

— Khô thực chị ạ, mình ở nhà mình mà hình như lạc vào giữa đám quân thù, ... giữ gìn từng tí, lúc nào cũng sợ sợ hãi hãi, sợ hãi từ đứa ở trở lên, chung quanh rất một giống mặt thám... Một nơi địa ngục chứ gia đình gì lại thế!... Chị đã rồi! sao em muốn tự tử chưa?

Hai tiếng tự tử lại làm cho Hảo rùng mình. Nàng ngập ngừng bảo em :

— Ở đời cần phải nhẫn nại... Người ta sẽ nghĩ lại... tự thấy lỗi của người ta...

Hồng ngắt lời :
 — Nghĩ lại! Không bao giờ người ta nghĩ lại đâu, chị ạ.
 Rồi nàng hậm hực :
 — Sao bây giờ chị sinh ra nhưэт nhát, như nhược đến thế. Trước kia, chị bướng bỉnh, chững chạc biết bao.

Hảo ôn tồn đáp :
 — Trước kia chị còn dại, làm việc gì cũng bông bột, hấp tấp.

Nàng định nói : trước kia nàng chỉ tưởng đến nàng đến tự do của nàng, nhưng nay nàng nghĩ đến tính mệnh của Hồng. Sự em hiểu những ý thâm kín của mình, nàng giải nghĩa :
 — Trước kia chị còn dại, làm việc gì cũng bông bột, hấp tấp. Và lại bây giờ thầy già yếu, chị em mình cũng nên khéo ăn ở cho thầy vui lòng, cho thầy đỡ khổ với người ta, vì mình kính dịch với người ta, thì người ta lại giầy vò thầy...
 Hạng nước nở khốc.

— Chị ở xa chị không biết đấy, em chả kính dịch với người ta bao giờ, người ta cũng vẫn hành hạ em, cũng vẫn bêu xấu bêu nhục em như thường.

Thấy Hồng nói mỗi lúc một to hơn và sợ nàng khặc ồm nhà lên. Hảo dịu dàng vỗ về khuyên dỗ rồi một lát sau nàng vờ cất tiếng ngáy làm như đã ngủ say.

Sáng hôm sau thấy di ghê đòi hẳn thái độ đối với mình, Hảo hiểu ngay rằng bọn do thám đã mắc mưu.

Vừa thoáng thấy nàng đi qua sân sau, bà phán vội gọi :

— Chị phán vào uống nước.

Hảo kéo ghế ngồi bầu chuyện cha và di ghê, rắp tâm chờ dịp để xin lỗi cho Hồng. Thì bà phán

bỗng gọi ra trước, bảo chồng :

— Bao nhiêu cái tử tế, cái khôn ngoan, cái phúc, cái hậu đồn cả vào chị phán, chị Hồng chả còn được lấy một tí nào.

Hảo lễ phép đáp :

— Thưa cô, em nó dại dột lắm, tiếng có lớn mà chẳng có khôn, thời thì điều hơn lẽ thiệt xin cô dạy bảo cho. Bây giờ cô cũng như mẹ...
 Ông phán kinh ngạc. Lần đầu ông nghe thấy Hảo nói với bà phán những lời kính cần, từ tốn. Ông cảm động đăm đăm nhìn, như để thăm cảm ơn con : « Thầy sung sướng lắm, con có thấy không? » Và ông âu yếm bảo nàng :

— Uống nước đi, con.
 Hảo nàng chén nói :
 — Xin mới thầy, mới có xin nước.
 Bà phán mỉm cười, nhìn Hảo :
 — Chị uống đi.
 Rồi quay ra hỏi với Bà :

Sữa NESTLÉ
 Hiệu con Chim

SỨC MẠNH CỦA TRẺ CON
 BAO THẦU CHO CHÍNH PHỦ PHÁP

BỘC QUYỀN BÀN : cho các nhà thương, các nhà hộ-sinh và các nhà thương binh, v. v. ở Trung-bộ, Bắc-bộ và Cao-Mên

— Đã pha sữa có phân xoi chưa ?

Hảo tướng lấy lòng bà phán đề bà vì nề mình mà thôi không hành hạ em nữa. Và nàng mừng rỡ nhận thấy bà ta dần dần bớt cay nghiệt độc ác đối với Hồng. Nhưng nàng vừa đi Hà nội buổi sáng thì ngay buổi chiều đầu lại hoàn đấy. Những tiếng chửi cạnh chữi khỏe lại vang lên trong hàng giờ. Những câu nhức móc mỉa mai lại suốt ngày tuốt ra như thác chảy. Bà phán vẫn không thay đổi. Mà người ta thay đổi sao được một thói quen.

Trái lại, Hồng đã thay đổi hẳn tính nết : Nàng chỉ đem sự yên lặng thân nhiên ra đối đáp lại sự tàn ác âm ỷ của đi ghê. Nàng thay đổi không phải vì những bài học luân lý, những lời khuyên răn của Hảo đã cảm hóa được nàng. Nàng thay đổi trước hết là vì cử chỉ và hành vi của chị đã làm cho nàng cảm động. Nàng thấy Hảo, cái gương phản kháng mà nàng vẫn noi theo, nay vì nàng, vì muốn cứu vớt nàng, đã hạ mình phục tùng đi ghê. Đó là một sự hy sinh rất lớn của chị, một sự hy sinh phạm tới lời thề mà một hôm quá phân uất, chị đã thốt ra : Hảo thề rằng đến ngày chết, không bao giờ nàng còn quay lại từ-tử, nói một câu tử-tử với đi ghê nữa. Thế mà nay nàng quay lại tử-tử với đi ghê, phục tùng đi ghê. Hồng suy nghĩ tới điều ấy trong mấy hôm liền và cảm thấy tình yêu dào dạt trong lòng, không phải tình yêu ích kỷ của trai gái yêu nhau, nhưng một tình yêu rộng rãi hơn, một tình yêu thiên về tình trách ân đối với khắp mọi người. Vì thế, nàng quá quyết theo gương chị và quy thuận với đi ghê, cũng như ngày xưa nàng đã theo gương chị mà phản đối người đàn bà ấy.

Còn một điều nữa khiến nàng thay đổi tính nết, điều mà mỗi lần tướng lới nàng không khỏi lấy làm tự thẹn : Là nàng đã tìm một lần thoát ly gia đình bằng cách bỏ nhà trốn đi, một

lần thoát ly cái đời bực cách tự sát. Nay suy nghĩ lại mới thấy sự thoắt dễ dàng giản dị như hay như những nhà

lãng mạn tưởng tượng. Chỉ bằng không từ chối, mà cứ coi như thoát ly rồi. Nàng thu mình lại sống với nơi này. Song những từ chối người tự sát dễ thoát đầu, kể cả từ nhân chúng thân. Nàng nhớ Nga đọc cho nàng nghe những câu chuyện của một nhà hiền triết : « Có một linh hồn

đạt, tự do thì dù sống trong thất, sống trong địa ngục vẫn coi như không bị gì xiềng xích, hành hạ. Nhưng ý tưởng ấy trước kia nàng chưa lưu ý đến, nhưng nay nó cứ một nghĩa rõ rệt và

Hướng trong cái tình yêu của nàng còn có một yêu được : sự còn có người mà nàng yêu cha nàng. Cha nàng, cũng là một tù nhân và cùng nàng cùng sống một ngục thất. Lần đầu tiên cảm thấy hết cả sự khổ đau đớn của người tù nhân nhưng như nhược bị v

bánh bạ. Cho nên nàng quá quyết một đời mới, một đời trước, một đời khoảng đời, không ghét, không ghét tức ai. Và nàng

Nhà thuốc hay nhất

Khi có bệnh, chẳng nên tin quảng cáo mà mua thuốc làm xấu ở gần với tuổi của mình ở nước vẫn mình, người có bệnh bao giờ con, anh em gần xa, bất kỳ nam, phụ, lão, ấu, khi mắc bệnh, kể rõ bệnh, nói tuổi, sức cân nặng (poids) lấy một tờ thuốc 1p, thì mới bảo chế thuốc. **KỶ BIÊN DƯỢC PHÒNG** do 10 vị y học năm kinh nghiệm, đã theo học y thuật thuốc Hải thượng lần đầu vọng tộc, mới được chính phủ biết tài cho được nên để trợ trợ là bệnh lậu, giang-mai, bệnh dân ông, đàn bà, con nít, cũng tính đây học thuốc có 10 cuốn lớn, giá mỗi cuốn 1p, ai

Thư mua thuốc, hỏi bệnh, miễn phí
Monsieur le Directeur du KỶ BIÊN DƯỢC PHÒNG
N° 167, Rue Frère Louis

chính ngay những ý định nàng.

đang hôm ấy nàng dạy thực, lấy áo cũ ra mang những rách và khâu lại những váng sứt chỉ. Hoàn, nàng đánh chài em dạy học ôn bài. Tý Thảo cau có gắt gỏng, nàng tươi cười đáp lại những lời

đang. Nghe tiếng đi ghê quát tháo gọi Hà, không những nàng không làm khó chịu, mà nàng còn vàng chạy lên gác và lễ phép

Thưa cô, vú Hà đi mua bánh

à phân trưng trưng nhìn g, cho cứ chỉ của nàng là xược, khiến khích. Bà càng tức khi nghe Hồng ôn tồn tiếp :

Thưa cô, cô bảo vú Hà điều

à phân hăm hăm quay ngoắt

Tôi cảm ơn.

Đi khách thật mạnh, cảm ông nhỏ dờm. Hồng rón rén c xuống thang gác.

ừ đó, bà phán càng ghét Hồng, không hiểu sự yên lặng, long n ngại của Hồng mà bà cho là giả đạo đức. Và luôn luôn bà chông : « Ông coi, nó cứ lì lì mặt nó ra », hay « Ông thấy ng, nó trên tức tôi đấy ! » Lần này, ông phán cũng tin rằng g định trên tức, định khiêu ch đi ghê.

(nữa)

Khái Hưng

GÀY MAY, TUẦN BÁO
A NGÀY CHỦ NHẬT

GIA BẢO
tháng Một năm Các công sở
p.20 4p.20 8p.00
ia báo tính từ ngày 1 và 15
ti tháng. Trả tiền trước.

Tòa Soạn và Trị Sự :
Đường Quan Thánh, Hanoi
Giấy nói số 874

Dương

tr thể đàn có hợp với bệnh, hay rồi mới mua thuốc. **BÀ KỶ BIÊN DƯỢC PHÒNG** thì thường vì biết bệnh rồi năm đời làm thuốc, n gọi 40 1 bệnh cho các nhà danh gia 1 cũng chỉ 1p, một tờ, nhất a. Có làm ra một bộ sách a thì gửi thư tới.

HỒNG

Sếp có bán
Gia Đình
của KHÁI-HƯNG
Trong Tư Lực Văn Đoàn
BỞI NAY XUẤT BẢN

Une Peau Nouvelle

Blanche et Veloutée -

-en
3 JOURS

Les Pores Dilatés et les Points Noirs

DISPARUS POUR TOUJOURS !

Les fâcheux points noirs, les boutons, les imperfections, les rêches écailles de la peau, un teint terne, tout cela provient de pores dilatés, pores obstrués par des impuretés grasses que ni savon ni eau ne peuvent enlever. Tout pore dilaté est dû à l'irritation de la peau. Pénétrant instantanément dans les pores, la nouvelle Crème Tokalon, Couleur Blanche (non grasse) calme rapidement l'irritation des glandes cutanées. Elle dissout et enlève les impuretés profondes des pores et les points noirs, ramène les pores dilatés à leur dimension normale, blanchit et adoucit une peau sombre et rêche. La peau la plus sèche est tonifiée et rafraîchit. Les lignes de fatigue, l'aspect rau- leux et le luisant du nez sont complètement supprimés. Tonique, astringente, nourrissante. Contient maintenant un mélange merveilleux de crème fraîche et d'huile d'olive prégérées. C'est pourquoi la Crème Tokalon, Couleur Blanche, blanchit, adoucit la peau et lui donne en 3 jours, une beauté nouvelle et indescriptible—impossible à obtenir autrement. Employez-la chaque matin.

NOTA : Si vous avez des rides, les muscles du visage affaiblis, ou des stigmates de l'âge, vous devriez également nourrir votre peau avec du Biocel. On a maintenant réussi à obtenir cette substance précieuse du cœur des cellules cutanées profondes de jeunes animaux. C'est comme le Biocel de votre propre peau. La crème Tokalon (Couleur Rose) contient maintenant du Biocel mélangé exactement selon les proportions voulues pour conserver votre peau ferme, fraîche et jeune. Appliquez-en le soir avant de vous coucher. Succès garanti ou argent remboursé.

AGENCI : 1 Maron A. Rechat et cie
76, Bd Gambetta Hanoi